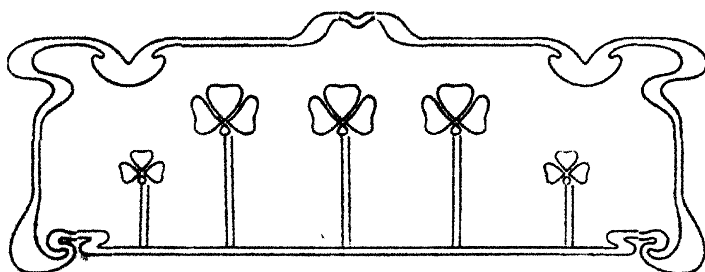

வீரமாதேவன்

அல்லது

விஷத்துகில்.

நாடகபாத்திரங்கள்.

[illegible] — பிரதாபபுரத்தரசன்.

வீரமாதேவன் — அவன் மகன், பின் அரசனானவன்.

[illegible] | வீரமாதேவனின் மாற்

அமரஸிம்மன் | [illegible] மக்கள்

நரஸிம்மதேவன் | பிரதாபபுரத்து பிர

[illegible] | [illegible]

[illegible] முனிவர்

விக்கிரமதேவன். — [illegible]ஸிம்மனின் தோழன்.

விஜயபாலன். — அவந்திபுரத்தரசன்

கௌசிகன். — விஜயபாலன் மந்திரி.

கலியாணஸிம்மன் — கௌசிகன் மகன்.

[illegible] — [illegible] | [illegible]

[illegible] — [illegible]

[illegible] — [illegible]

ஆக்பர் [illegible]

[illegible] — [illegible]. ஆக்பரின் அந்தரங்க மந்திரி.

[illegible]தேவி. — விஜயபாலன் மகள், வீரமாதேவன் காதலி.

கமலாவதி. — வீரமாதேவனின் மாற்றாந்தாய் மகள்: ஜெயபுர அரசனின் மனைவி.

[illegible], சேவகர், வைத்தியர், [illegible], [illegible] முதலியோர்.

நாடகம் நிகழிடம். — பிரதாபபுரம், ஜெயபுர், அவந்திபுரம், பிரயாகை முதலிய பற்பல இடங்களில்.

மகாமஹோபாத்தியாய

டாக்டர். உ. வே. [illegible]

அங்கம் I.

முதலாவது களம்.

அவந்தி நகரத்தினரண்மனைக் கடுத்ததோர் பூஞ்சோலை.

(வீரமாதேவனும் ரேணுகாதேவியும் பிரவேசித்தல்.)

வீரமாதேவன்.—கண்மணி! எத்தனை நாள்கள் தான் நாம் இவ்வாறு மறைவாய் அந்திப்போதில் இப்பூஞ்சோலையில் சந்திப்பது? பேசிக்கொண்டிருக்கையில் கூட யாராவது வந்துவிடுவார்களோ என்று எந்நேரமும் பயம் உண்டாகிறதே. இதற்கு எப்போது விமோசனமுண்டாகும்?

ரேணுகாதேவி.—உயிர்த்தலைவரே! விமோசனம் எப்போது என்று என்னையா கேட்கிறது? இரண்டு மாதத்துக்கு முன் தங்களை இந்தச் சோலையில் கண்ட க்ஷணத்திலேயே அடியேன் தங்களுடையவளாய்ப் போய்விட்டேன். தங்களுக்கு எப்போது சவுகரியமோ அப்போதே விமோசனந்தான்.

வீரமா.—கண்மணி! உன் வார்த்தைக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கும் என் தகப்பனாரைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆசையும் கிளம்பிவிட்டது. உன்னை விட்டுவிட்டுப்போக எனக்கு இஷ்டமேயில்லை. நீயும் கூடவருவதற்கு ஒரு ஏற்பாடு சொல்லு பார்ப்போம்.

ரேணுகா.—தலைவரே! கல்விகேள்விகளில் வல்ல ஆடவர்களுக்கு ஸ்திரீகள் புத்திமதி சொல்வதுண்டோ? தாங்கள் எவ்வாறு சொல்லுகிறீர்களோ அவ்வாறே நடக்க நான் சித்தமாகவிருக்கிறேன். "நெருப்பில் விழு" என்று கட்டளையிட்டாலும் உடனே விழுகிறேன்.

வீரமா.—காதலி, உனது சாமர்த்தியத்துக்கும் அன்புக்கும் எல்லையுண்டோ? இரண்டு மாதமாய் உன்னோடு பழகி வருகிறேனே. நான் ஒரு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். அது உனக்குத் திருப்தியாகவிருக்குமோ, என்னவோ?

ரேணுகா.—அன்பரே! தாங்கள் என்ன ஏற்பாடு செய்தாலும் எனக்குத் திருப்திதான். செய்திருப்பதைச் சொல்லுங்கள்.

வீரமா.—உனக்குக் குதிரைசவாரி செய்யத்தெரியுமா?

ரேணுகா.—நான் குழந்தையாயிருந்த காலத்தில் குதிரையின்மீதேறி உலாவப்போவதுண்டு. நாலைந்து வருஷமாகப் போவதில்லை. இருந்தாலும் தைரியமாகப் போவேன்.

வீரமா.—வாயுவேக மனோவேகமாய் ஓடத்தக்க இரண்டு பெரிய குதிரைகள் வாங்கியிருக்கிறேன். ஒரு கைவாளுக்கும், நூலேணியொன்றுக்கும் சொல்லியிருக்கிறேன். நாளைய சாயந்திரம் அவைகளை இவ்விடத்துக்குக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறான்.

ரேணுகா.—வாளும் நூலேணியும் எதற்காகவென்று நான் கேட்கலாமோ?

வீரமா.—காதலி! சொல்லமாட்டேனோ? அவ்வாள் அதிக கடினமான இரும்பையும் ஒரு நொடியில் அறுக்கும். நாளைத் திங்கட்கிழமை இரவு பத்து நாழிகைக்குமேல் எழுந்து எல்லோரும் குறட்டைவிட்டுத் தூங்கும் சமயத்தில் உனது மாடத்தின் பெரிய ஜன்னலை வாளால் அறுத்து, அங்கிருந்து நூலேணியை விசிறினால் அதை நான் கீழேயிருந்து பற்றிக்கொள்ளுகிறேன். பயப்படாமல் இறங்கிவா; நாமிருவரும் ஓடிப்போவோம்.

ரேணுகா.—அவ்வாறு நான் பருவமாகவிருந்தால் முன்னாலேயே ஏதாவது பிரயத்தனம் செய்யவேண்டியிருக்குமே. அதைக்கண்டு தோழிகளும் தாதிகளும் எதற்கென்று கேட்டால் என்ன சொல்லுகிறது. காரியம் முடிவது கஷ்டமாகவிருக்குமே.

வீரமா.—இதற்கு ஏன் பயப்படுகிறாய்? அடுத்த மங்களவாரத்தன்று அம்பாள் ஸந்நிதியில் பூஜையென்றும், அதற்காகத்தான் அவ்வித ஏற்பாடென்றும் சொல்லிவிடு. வேறு யாருக்குத் தெரியப்போகிறது, நம்முடைய யோஜனை?

ரேணுகா.—சரி, அப்படியே செய்கிறேன். எல்லாம் ஈசன் செயல்.

வீரமா.—மறந்தும் இந்தச் சங்கதியை வெளியில் விட்டுவிடாதே. நான் போகவேண்டும்.

ரேணுகா.—இவ்வளவு சீக்கிரத்திலேயே போகவேண்டுமா? இன்னும் சந்திரிகைகூடப் புறப்படவில்லையே. தோழிகள் எல்லோரும் பூப்பறித்துக்கொண்டு மண்டபத்திற்குத் திரும்பிப்போவதற்கு இன்னும் இரண்டு நாழிகை செல்லும். தாமரைபோன்ற முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதே எனக்கு ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றது.

வீரமா.—சூரியன் நன்றாய் அஸ்தமித்துவிட்டான். நாலு பக்கங்களிலும் இருள் வந்து சூழ்கின்றது; சற்றுத் தாமதித்தால் கோட்டை வாயிலண்டை காவற்காரர்கள் வந்துவிடுவார்கள். நான் இப்போதே புறப்பட்டுப் போனால் உயிருடனிருப்பேன்; தாமதித்தால் இறந்துபோவேன்.

ரேணுகா.—காவற்காரர்கள் வருஞ்சமயம் எனக்குத்தெரியும். அவர்கள் வருவதற்கு இன்னும் கொஞ்சநேரஞ்

செல்லும். தோழிப்பெண்கள் கூட இன்னும் வந்ததாகத் தெரியவில்லையே. அவர்கள் வரும் வரையிலாவது தங்கியிருக்கக்கூடாதா?

விரமா.—வேண்டாம்; நேற்றையதினம் காவற்காரர்கள் கண்ணிலகப்படாமற் சென்றது அருமையாய் விட்டது. அதோ உன் தோழிகளும் வந்துவிட்டார்கள். நாம பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கப்போகிறார்கள். நான் போய்வருகிறேன்.

ரேணுகா.—நாளைய சாயங்தரம் வரும்போது அவைகளைக் கொண்டுவாருங்கள். மறுபடியும் தங்களைக்காணும் வரையில் ஒரு நொடி போவது ஒரு யுகமாயிருக்கும். மேக யாருமேவஷம் பூண்டு வந்து அந்தப்புரத்துக்கு வாருங்கள்.

விரமா.—அது முடியாத காரியம். கண்டுவிட்டால் என்னுயிர் போவதன்றி, உன்னுயிரும் போய்விடும். இன்னும் மூன்று நாள்கள் தானே. பிறகு இன்பமாக வாழலாம். போய்வரட்டுமா?

ரேணுகா.—எவ்வாறு மனமொப்பிப் " போய்வாருங்கள் " என்பேன். தங்களைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதால் எனக்கு நித்திரையே வருவதில்லை. அன்னகாரங்களிலும் விருப்பில்லை. உடம்பு மெலிகின்றது. தாதியர்கள் எனக்குப் பேய் பிடித்திருக்கிறதென்று சொல்லிக்கொள்கிறார்கள்.

விரமா.—உன்னைப் பேய் பிடித்திருப்பது உண்மைதான். உண்மைப்பேயல்ல; காமப்பேய். அது இன்னும் மூன்று நாளில் அகன்றுவிடும்; போய்வரட்டுமா? பதில் கொடு.

ரேணுகா.—என் மனத்துக்கு விரோதமான காரியத்தை எவ்வாறு செய்கிறது. ஒரு தரம் முத்தமிட்டுக்

கொள்கிறேன், திருப்தியாகவில்லை; மறுபடியும் முத்த மிட்டுக்கொள்கிறேன்.

வீரமா.—தோழிகள் நெருங்கிவிட்டார்கள் நான் போய் வருகிறேன். ஜாக்கிரதையாகவிரு. சமாசாரம் ரக சியமாகவிருக்கட்டும்.

(போதல்).

தோழிகள் வருதல்

முதல் தோழி.—ரேணுகை! பண்டாரத்திலிருந்து நெருக்கமாய் வந்துவிட்டாயே! ஏன்?

ரேணுகா.—நீங்கள் போனபிறகு தனிமையாகவிருக்கப் பிரியப்படவில்லை. சோலையைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு வருகிறேன்.

முதற்.—முகம் வாடியிருக்கிறதே, ஏன்?

ரேணுகா.—கையில் முள் தைத்துவிட்டது; அதை எடுத்துவிட்டேன். வலிமாத்திரம் கொஞ்சமிருக்கிறது.

மூன்றாந்தோழி.—ரேணுகை! நாங்கள் வரும்போது ஒரு செடி மறைவிலிருந்து மந்திரிகுமாரன் கல்யாணவர்மன் பதுங்கிப்போனான். அவன் இங்கேன் வந்தான்?

ரேணுகா.—கல்யாணவர்மனா? ஐயோ! எங்கே வந்தான் அவன்? நாங்கள் பேசி——

இரண்டாந்தோழி.—நானும் பார்த்தேன்; கல்யாண வர்மன்தான். போகும்போது கோபக்குறியுடன் விளங்கிய முகத்துடனே போனான்.

முதற்.—ஒரு சமயம் உன்னோடு பேசிக்கொண்——

ரேணுகா.—சீ! அந்தப் பாவியோடா நான் பேசுவேன்? என்ன துஷ்டத்தனம், அந்தப் பூஞ்சோலையில அவன் வருவது? மந்திரிகுமாரனாகவிருந்தால் என்ன, அவ்வளவு துணிவா? இன்றையே இராஜாவிடம் சொல்லித் தண்டனை செய்துவைக்கிறேன்.

இரண்டா.—அவன் எதற்காக வந்தானென்று தெரிந்து கொண்டுதான் தண்டிக்கவேண்டும். பதறிச்செய்யும் காரியம் பழிப்புக்கு இடமாகும்.

ரேணுகா.—நீங்கள் எல்லோரும் தனித்தனியே இவனைப் பற்றி விசாரியுங்கள். நானும் விசாரிக்கிறேன். நாளைக்கு ஒருவரும் இங்கே வரவேண்டாம். இவ்விஷயம் முடிந்தபிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

முதற்.—நாழிகையாய்விட்டதே, போவோமா?

ரேணுகா.—சரி, போவோம்.

(எல்லாரும் போதல்).

இரண்டாங் களம்.

பிரதாபநகரத்தைச் சேர்ந்ததோர் காடு.

(நாராயணதாஸ், பிருதிவிஸிம்மன், நரஸிம்மதேவன் வேலைக்காரர்களுடன் பிரவேசித்தல்).

நாராயணதாஸ்.—துணைவர்களே! காட்டில் நாம் வாழ்வது இன்பமாகவிருக்கவில்லையா? ராஜ்யத்திலிருந்துகொண்டிருக்கையில் பலவிதமான துன்பங்களுக்குள்ளானோமே. இங்கே துன்பமேது, கவலையேது? சுயேச்சையாகவிருக்கிறோம். ராஜ்யம் போனால் என்ன? அதனுடன் கூடக் கவலையும் முகஸ்துதியும் போய்விட்டன. நம்மை யிங்குத்தேற்றுவார் கடவுள்தாம்.

பிருதிவிஸிம்மன்.—பிரபுவே! கஷ்டகாலத்திலும் மனநிலையைக் கைவிடாதவனே மேலானவன் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. நாங்கள் சங்கடகாலத்திலும் பொறுமையுடனிருப்பது மேலானதுதான்.

நரஸிம்மதேவன்.—முன்னாளில் அரசராகவிருந்தோரில் பலர் நாடிழந்து காட்டில் வசித்தனர். நங்கள் முன்னோராகிய ஸ்ரீ இராமபிரான், நளச்சக்கிரவர்த்தி, தர்மபுத்திரர் முதலானோர் நாட்டையிழக்கவில்லையா?

பிருதிவி.—பிரபுவே! தங்கள் முன்னோர்களின் பூர்வசரிதையைக் கேட்கவேண்டுமென்னும் ஆவலுடையேன். சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் பொழுதுபோகுமல்லவா? சித்தமெப்படியோ?

நாராயண.—தர்மபுத்திரர் ஹஸ்தினாபுரத்தில் ராஜ்யபாரம் செய்கையில் நமது பிதா நகரத்தை வேணிவச்ச ராஜர் ஆண்டுவந்தார். அவர் நாககன்னிகையை மணந்து இன்பமுடன் வாழ்ந்துவந்தனர். அவருக்குப் பிறகு நெடுங்காலத்துக்குப்பால், சௌதிக்தன் என்பவர் யவனருடன் செய்த சண்டையில் தோற்று உயிரிழந்தனராம். அவருடைய மகன் தான் குகன். நாமெல்லோரும் அவருடைய சந்ததியாரானபடியால் தான் 'குகையர்' என்று பட்டப்பெயர் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

பிருதிவி.—அதற்குப்பிறகு ஆண்டவர்களின் சரிதை யெனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். துருக்கர்கள் வராமற்போனல் நாம் சுகமாய் வாழலாம்.

நாராய.—துருக்கர்கள் நம்மை மாத்திரமா கெடுத்துவிட்டார்கள். உதையபூர் மகாராணா பிரதாபஸிம்மர் எங்கக் காட்டிலேயோ பெண்சாதி பிள்ளைகளுடன் ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறார்.

நரஸிம்ம.—மற்றைய ராஜபுத்திர அரசர்களைப்போல மகாராணா அக்பரோடு ரக்த சம்பந்தம் செய்து தம் குலத்தைக் கெடுத்துக்கொள்ளப் பிரியப்படவில்லை. அதனால் தான் துன்பமனுபவிக்கிறார்.

நாராய.—துன்பத்தைக்காட்டிலும் மரணம் பெரியதல்லவா? பின்னால் உதிக்கும் ஜனங்களெல்லாரும் மற்றைய ராஜபுத்திரர்களைக் கண்டபடியெல்லாம் திட்டுவார்கள் —அதெல்லாம் போகட்டும்; என் மகன் வீரமாசே

வன் எங்குள்ளான்? புறப்பட்டுப்போய் இரண்டு யாமத்துக்கு மேலாகின்றதே. திரும்பிவராததற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. எங்கேயாவது——

நரஸிம்ம.—இதோ ராஜஸிம்மர் வருகிறார். அவரைக்கேட்டால் தெரியலாம்.

ராஜஸிம்மன் வருதல்.

நாராயண.—அப்பா குழந்தாய்! உன் அண்ணன் வீரமாதேவன் பிரிந்துபோய் நெடுநாளாயிற்றே. எங்கேயிருக்கிறானென்று தெரியுமா?

ராஜஸிம்மன்.—யமன் கோயிலிலேயிருக்கிறான். எங்கேயாவது கெட்டலைவான். இங்கேயிருந்தால் ஏதாவது வீண் சண்டைபோட்டுக்கொண்டிருப்பான். தொலைந்தது நல்லதுதான்.

நாராய.—சீ! கண்டபடியெல்லாம் பிதற்றுகிறதே. உனது முன்னோர்களை நினை. உனது அண்ணனிடத்தில் உனக்கு எவ்வளவு அன்பும் பிரேமமும்?

நரஸிம்ம.—அவர் போகும்போது கூட யார் போனார்?

நாராய.—அவனது கைவாளும், கவசமும் தான். தெய்வத்துணையேயன்றி மனிதத்துணையில்லை.

பிருதிவி—பிரபுவே! சோகிக்கவேண்டாம். க்ஷத்திரியர்களுக்கு வீரமும் கையாயுதங்களுந்தான் துணை. வீரமாதேவரின் குணநிசயங்களை நான் நன்றாய் அறிவேன். ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். கூடிய சீக்கிரத்தில் கீர்த்தியோடு வந்துவிடுவார்.

நாராய.—எனது உயிர் அவனிடத்தில்தானிருக்கிறது. ஒரு க்ஷணம்போவது கஷ்டமாகவிருக்கிறது. இருந்தாலும் அவனைக்கண்டுபிடிக்கவேண்டியது அவசியம்.

பிருதிவி.—அப்படியானால் நமது வேலைக்காரர்களை நான்கு திக்குகளிலும் தேடும்படியனுப்புவோம்.

ராஜஸி.—இது வீண் வேலைதான். போனவன் உயிருடன் இருக்கிறானென்பது என்ன நிச்சயம். எங்கேயாவது காட்டில் மிருகங்களால் மரணமடைந்திருப்பான். அவனைத் தேடப்போவதைப் பார்க்கிலும் சும்மாவிருக்கலாம்.

நாராய.—சொல்வதற்கெல்லாம் விரோதமாக ஏன் சொல்லுகிறாய்? கொஞ்சநேரம் சும்மாவிரு. உன்னைக் கேட்கிறபோது நீ சொல்லலாம்.

பிருதிவி.—முதல் முதலில் மகாராஜா பிரதாபஸிம்மர் இருக்குமிடத்தில் தேடுவோம். ஒரு சமயம் அங்கே போயிருக்கலாம்.

நாராய.—பாருங்கள். இன்னும் ஒரு மாதத்துக்குள் திரும்பி விடவேண்டும்.—இப்போது நாம் இன் றிராச்சாப்பாட்டுக்காக வேட்டையாடப் போவோம். (ஒரு வேலைக்காரனைப் பார்த்து) நீ போய் ஏரியில் மீன் பிடித்துக்கொண்டுவா (இன்னொருவனைப் பார்த்து) நீ போய் மதுரமான தேன் கொண்டுவா. (இன்னொருவனைப் பார்த்து) நீ போய் விறகு வெட்டிவா.—வாருங்கள் நாமெல்லாரும் வேட்டைக்குப் போவோம்.

(எல்லோரும் போதல்).

மூன்றாங்களம்.

அவந்திபுரத்தரண்மனை.

(விஜயபாலனும் கலியாணஸிம்மனும் வருதல்)

விஜயபாலன்.—என்னவோ விசேஷம் என்றாயே, என்னது?

கலியாணஸிம்மன்—மகாராஜ்! சொல்வதற்கு மனமொழவில்லை. முந்தாநாள் தினம் தாங்கள் வேட்டையாடப் போனபோது பிச்சைக்காரன் போல் கூட வந்தவன் யாரென்று தெரியுமா?

விஜயபா.—ஊரிலுள்ள பிச்சைக்காரர்களையெல்லாம் கணக்கிட்டுப் பேர் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அரசர்களின் கடமைகளில் ஒன்றோ!

கலியாண.—மகாராஜ்! நான் எண்ணியது அதுவன்று. அவன் உண்மைப் பிச்சைக்காரன் அல்ல. பிரதாப நகரத்து அரசன் நாராயணதாஸனின் மகன் விரமதேவனும்.

விஜயபா.—அவனைத்தான் காணோமென்று தேடிக்கொண்டிருந்தார்களே. அவனாகவிருந்தால் கூடப்போயிருக்கமாட்டானா?

கலியாண.—அவன் போகாததற்குக்காரணமுண்டு. சொல்லுகிறேன் கவனித்துக் கேட்கவேணும். தங்களுடைய குமாரத்தி ரேணுகாதேவியை வஸிரோஹி நாட்டரசன் மகன் சூடாசந்திரனுக்குக் கொடுப்பதாகவிருந்தீர்களே. அதற்கு விரோதமாக இந்தப் பிச்சைக்காரன் கிளம்பியிருக்கிறான்.

விஜயபா.—(திடுக்கிட்டு) என்ன, என்ன? எப்படி?

கலியாண.—இன்றைய இரவு அவன் ரேணுகையை அபகரித்துக்கொண்டுபோவதாகவிருக்கிறான்.

விஜயபா.—ஐயோ! உனக்கு இவ்விஷயம் எப்படித் தெரிந்தது?

கலியாண.—முந்தாநாள் அவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

விஜயபா.—யாரிருவரும்? எவ்விடத்தில்? என்ன?

கலியாண.—முந்தாநாள் சாயங்காலம் ரேணுகையும் விரமதேவனும் பூஞ்சோலையில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்றைய இரவு அவ்விருவரும் ஓடிப்போவதாகப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

விஜயபா.—எப்படிப்போவதாக?

கலியாண.—இரவு பதினைந்து நாழிகைக்கு அந்தப்புரச் சாளரத்தின் வழியாய் நூலேணியால் கீழே யிறங்கிப் போவதாக ஏற்பாடு செய்துள்ளார்.

விஜயபா.—முன்னாலேயே சொன்னதற்காக உனக்கு வந்தனம். சரி, நீ போகலாம்; தகுந்த காவல்வைத்து ஏற்பாடுசெய்கிறேன்.

(கலியாணவம்மாள் போதல்).

கௌரிசங்கரன் வருதல்.

கௌரிசங்கரன்.—மகாராஜ்! வந்தனம்.

விஜயபா.—வாரும், மந்திரி! உம்மிடத்தில் ஒரு விசேஷ சங்கதி சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

கௌரிசங்.—மகாராஜ்! தயாராகவிருக்கிறேன்.

விஜயபா.—அன்றையதினம் நாம் வேட்டைக்குப்போன போது நம்முடன் கூடவந்த பிச்சைக்காரன் யாரென்று உமக்குத் தெரியுமா?

கௌரிசங்.—தெரியாது; தெரிந்துகொண்டு சொல்லுகிறேன்.

விஜயபா.—அவன் பிரதாபநகரத்து நாராயணதாஸனின் மகனும். வீரமாகேதனும்.

கௌரிசங்.—சக்கரவர்த்திக்கு விரோதமாகக் கிளம்பியதால் நாட்டைவிட்டுத் துரத்தப்பட்டு, இப்போது எங்கேயோ காட்டில் நாராயணதாஸன் வாசம்பண்ணுவதாகக் கேள்வி. அவர்மகன் வீரமாகேதனை நானன்றாய் அறிவேன்; நல்லகுணவான்; தைரியசாலி.

விஜயபா.—அதெல்லாமிருக்கட்டும். அவன் ஒரு கெட்டகாரியம் செய்யத்துணிந்துவிட்டான்: குழந்தை ரோஹிணையை அபகரித்துக்கொண்டுபோவதாக.

கௌரிசங்.—மகாராஜ்! என்ன யோஜனை செய்திருக்கிறீர்கள், இவ்விஷயத்தில்?

விஜயபா.—ராத்திரி காவலிருந்து அவனைப்பிடித்து மாறு கால் மாறுகை வாங்கி ஊரைவிட்டு ஓட்டிவிடுகிறது.

கௌரிசங்.—மகாராஜ்! நான் சொல்வதைக் கேட்கவேண்டும். முதல்முதலில் தங்கள் குமாரத்தியின் கருத்தை யறியவேண்டும். அவளுக்கும் அவன் செய்யவெண்ணியது உடன்பாடானால், இருவரையும் நாடறிய மணம் செய்துகொடுத்துவிடவேண்டும். தங்கள் குழந்தைக்கு நன்மையைத்தேடுவது அவசியமல்லவா? ஆகலால் நானிவ்வாறு சொல்லுகிறேன்.

விஜயபா.—அப்படியானால் ஸிம்ஹரியானுக்கு என்ன சொல்கிறது? அவனுடைய விரோதங்கூடாது.

கௌரிசங்.—பின்னால் வரும்போது பார்த்துக்கொள்ளுவோம். நமக்கு அக்பர் சக்ரவர்த்தியின் தயவிருக்கும்வரையில் பயமேயில்லை. ஆகையால் ஸிம்ஹரியானுக்கு நாம் பயப்படவேண்டியதில்லை.

விஜயபா.—ஆனால் எப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அவ்வாறே செய்யும்.

கௌரிசங்.—முதலில் ரேணுகாதேவியின் மனக்கருத்தை யறிந்துகொண்டு தான் மற்றை யேற்பாடு செய்யவேண்டும். ஆகலால் அதையறியப்போகிறேன்.

விஜயபா.—சரி, போய்வாரும்; சாயந்தரத்துக்குள் எனக்கு சமாசாரம் தெரியவேண்டும்.

கௌரிசங்.—அப்படியே தெரிவிக்கிறேன், மகாராஜ்.

(இருவரும்போதல்.)

ரேணுகையின் அந்தப்புரம்.

ரேணுகாதேவி.—(தனியாய்) தெய்வமே! இப்படியும் செய்துவிட்டாயா? என்னருமை நாதனினின்றும் என்னைப் பிரிப்பது தர்மமா? அம்பாள்! உனதுகருணை யிவ்வளவுதானா? அன்றைதினம் கலியாணஸிம்மன் கால்கள்

பேசிக்கொண்டிருந்ததைக்கேட்டுக்கொண்டு அரசனிடத்தில் சொல்லுவதாகச் சென்றனளே. ஐயோ! என் தாயிருந்தால் எனக்கு இப்படித் துக்கமுண்டாகுமா? அரசன் இவ்விஷயத்தை யறிந்துவிட்டால் என்னைக் கடுமையாய்த் தண்டிப்பாரே. என்னையே நினைந்து வருந்தும் என்னுயிர்த் துணைவரையும் கொடியவளுக் கிரையாக்கிவிடுவாரே. என்னசெய்வேன்! பிராணனை விட்டுவிடலாமா? அப்படியானல் எனது நாதரின் அனுமதி வேண்டுமே! என் எண்ணத்தை யவருக்கு எப்படித் தெரியப்படுத்துவது? இன்றைப் பொழுது போவதற்குள் என்னென்ன விபத்துக்கள் நேரிடுமோ? நாதா! நாதா! துணையில்லாமல் தவிக்கின்றேனே! கருணைக்கடலே! என்னைக் காப்பாற்று விடில் இன்றிரவே யுயிரை விட்டுவிடுவேன்.

(சுவர்ணகுமாரி வருதல்.)

சுவர்ண.—ரேணுகை! ரேணுகை! தூங்குகிறாயா? ஏன் தரையில் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?

ரேணு.—யார் அது, சுவர்ணமா? வா.

சுவர்ண.—ஏன் அழுகிறாய்?

ரேணு.—அழுகையென்ன, எனக்கு? சந்தோஷந்தான். ஏதோ அன்னை போனதை நினைத்தேன். என்னையறியாமல் துக்கம் வந்துவிட்டது.

சுவர்ண.—வருத்தப்பட்டு என்ன செய்கிறது?—நான் உன்னிடத்தில் ஒரு காரியமாய் வந்திருக்கிறேன். உன்னுடைய நன்மைக்காகவே வந்திருக்கிறேன். நான் கேட்கிறவைகளுக்கெல்லாம் உண்மையாய்ப் பதில் சொல்லுவாயா?

ரேணு.—என்ன கேட்கிறாய்?

சுவர்ண.—உன்னிடத்தில் ஒரு [illegible]யும், வைர[illegible]

ருக்கின்றனவாமே: அவற்றை யெனக்குக் காட்டக்கூடாதா?

ரேணு.—(திடுக்கிட்டு) என்னிடத்தில் ஏது?

சுவர்ண.—ரேணுகை! நீ என்னிடம் உண்மையைச் சொல்லவில்லை. நீ விரும்பிய புருஷனை மணப்பதாக நான் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். பயப்படாதே.

ரேணு.—என் பேரில் கோபித்துக் கொள்ளாதே. நான் சொல்வதை ஒருவரிடத்திலும் சொல்லாமலிருப்பதாக வாக்களிப்பாயா?

சுவர்ண.—நீ என் பேரில் இப்படி அவநம்பிக்கைப்படலாமா? நீ சொன்னதையெல்லாம் நான் யாரிடத்திலாவது சொன்னதுண்டா? ஒரு ரகசியம் கேள். நீயும் வீரமார்த்தனும் இன்றைய இரவு ஒருவரும் அறியாதபடி புறப்பட்டுப் போவதாக விருக்கிறீர்களாமே: அது உண்மைதானா?

ரேணு.—(திடுக்கிட்டுக்கொண்டு) உன் அண்ணன் சொன்னானோ?

சுவர்ண.—இல்லை, இல்லை; இவ்விஷயம் எப்படியோ அரசனுக்குத் தெரிந்து, அவர் என் தகப்பனாரைக் கேட்டாராம். அவரும் உன் கருத்தையறிந்த பிறகு தான் பதில் சொல்லுவேன் என்று சொல்லிவிட்டார். அதற்காகத்தான் என்னை யனுப்பினார்.

ரேணு.—அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை.

சுவர்ண.—பயப்படாதே. என் தகப்பனார் உன் பக்கமாகவேயிருக்கிறார். உன்னுடைய இஷ்டத்துக்கு விரோதமாகச் செய்வது பிழையென்று அரசனிடம் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் உன்னிஷ்டத்தை யெனக்குத் தெரிவித்தால், நான் முடித்துவைக்கிறேன்.

ரேணு.—எனக்கு அவர் பேரில் தான் ஆசை. இதை வெளியில் சொல்லாதே.

சுவர்ண.—அவசரியப்படாதே: இன்னும் ஒரு நாழிகைக்கெல்லாம் உனக்குச் சந்தோஷ சமாசாரம் கொண்டு வருகிறேன்: உன் விருப்பம் நிறைவேறும். வீரமா தேவரையே நீ நாயகராக அடைவாய். நான் போய் வருகிறேன். தகப்பனார் காத்துக்கொண்டிருப்பார்.

ரேணு.—என்னை விலக்கிவிடாதே: என் எண்ணம் நிறைவேறாமற்போனால் இன்றிரவு என் உயிர் என்னைவிட்டு நீங்கிவிடும்.

சுவர்ண.—ரேணுகை! பயப்படாதே. நீ சந்தோஷமாகவிருப்பாய்; இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குள் வருகிறேன். நீயும் குளித்துவிட்டுப் போஜனம் செய்.

ரேணு.—சீக்கிரம் வந்துவிடு; நீ வந்தபிறகுதான் சாப்பிடுவேன்.

(இருவரும் போதல்).

நான்காம் களம்.

ஓர் காடு.

வீரமாதேவனும் ரேணுகாதேவியும் வருதல்.

வீரமாதேவன்.—ஏதோ அதிருஷ்டவசத்தால் தான் நம்மிருவருக்கும் உன் தகப்பனார் மனமொப்பிக் கலியாணம் செய்துவைத்தார் இல்லாவிட்டால்—

ரேணு.—கலியாணமான பின் நம்முடைய யோசனையைப் பிறருக்குத் தெரியப்படுத்தாதிருந்தால் நாம் ஒரு மாசத்துக்கு முன்னமேயே புறப்பட்டு வந்திருக்கலாம். அவன் நமக்கு விரோதமாய்த் தோன்றினாலும் முடிவில் நன்மைக்குக் காரணம் அவனாகவேயிருந்தான்.

வீரமா.—மந்திரி கௌரிசங்கரர் தாம் நமக்கு நன்மை செய்தவர்.

ரேணு.—அவருக்குத்தான். என் தோழி சுவர்ணகுமாரிகூடத்தான். எல்லாரையும் நான் திரும்பி எப்போது

பாரம்பண்! தாயில்லாப் பெண்ணாகிய எனக்கு எல்லாரும் தாய்போன்றிருந்தனர். அதோ இரண்டுபேர் கத்தியும் கையுமாக வருகிறார்களே எனக்குப் பயமாகவிருக்கிறதே.

வீரமா.—பயப்படாதே; நானிருக்கிறேன்.

இரண்டுபேர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் வருதல்.

முதலாவதவன்.—யாரங்கே போகிறது? நில்லு, நில்லு.

வீரமா.—இரண்டு ஏழைப்பிரயாணிகள். ஏன் நிற்கச் சொல்லுகிறீர்?

முதலா.—இது எங்கள் காடு. இதன் வழியாய்ப் போவார்களுக்கெல்லாம் எங்கள் எஜமானர் கைக்குறியடங்கிய நாதாரிச் சீட்டு வேண்டும். அதைக் காட்டு.

வீரமா.—எனக்கு இந்த விஷயம் ஒன்றுந் தெரியாது. ஏதோ வந்து விட்டேன். போகவிடும்; நாங்கள் இந்த வழியாய் இனி வருவதில்லை.

இரண்.—நாதாரியில்லாமற் போகின்றவர்களுடைய உயிரும் பொருளும் எங்களுடையது. ஆகலால் உனது ஆபரணங்களைக் கழற்றிவை.

முதலா.—இதோ நிற்கிறாளே இவள் யார்?

வீரமா.—என் தங்கை. அவள் புருஷனகத்துக்குக் கொண்டுவிடப் போகிறேன்.

ரோஹி.—(தனக்குள்) ஐயோ! தங்கையா? தெய்வமே! என்னையேன் இந்தத் துன்பத்துக்குள்ளாக்குகிறாய்?

இரண்.—எங்கே போனால் தானென்ன? நகைகளை கழற்றிவை. எங்கள் எஜமானருடைய குமாரர் இன்னும் இரண்டு நாளில் வந்து விடுவார். அவருக்கு மனைவியாக இவ்விளம் பெண் இருக்கலாம். நீ எங்கள் எஜமானருக்கு வேலைக்காரனாகவிருக்கலாம்.

முதலா—அது நான்சரி: இவர்களைக் கொல்லுதற்கு எம்மனம் வரவில்லை.

ரேணு.—(தனக்குள்) ஐயோ! என் நாதனை பிழந்து விடவேண்டுமோ? என்னை வேறொருவனுக்கும் பெண்டாக்குவார்களா?

இரண்.—சரி, நீங்கள் வாருங்கள் எங்கள் எஜமானனண்டைக்கு.

(நால்வரும் போதல்).

(காட்டில் மற்றோரிடம்).

நாராயணனும் பரிவாரங்களும் ஒரு வழியாகவும், வீரமாதேவன் முதலிய நால்வரும் வேறுவழியாகவும் பிரவேசித்தல்

வீரமா.—(தனக்குள்) இதோ வருகிறவர் என் தகப்பனாரைப் போன்றிருக்கிறதே. (ரேணுகாதேவியுடன் ரகசியமாய்) பயப்படாதே: என் தகப்பனிடத்துக்குத் தான் வந்திருக்கிறோம்.

நாராயண.—இவ்விருவரும் யாவர்? எங்கிருந்து வந்தனர்?

முதலா—ஆண்டவனே! இவ்விருவரும் ராதாரியில்லாமல் காட்டுவழியே சென்றார்கள். ஆகலால் பிடித்துவந்தோம். அவர்கள் ஆபரணங்கள் இதோ இருக்கின்றன. (ஒரு மூட்டையைக் கீழே வைக்கின்றான்).

நாராயண.—(வீரமாதேவனை நோக்கி) நீ யார்? உனது முகம் நான் நன்றாயறிந்த முகமாகத்தோன்றுகின்றதே. உன்னுடன் கூடவருபவள் யார்?

வீரமா—.—பிரபுவே! தங்களையும் நான் இதற்குமுன்பு இக்காட்டிலேயே கண்டிருக்கிறேன். தங்கள் குமாரன் வீரமாதேவனிருந்தால் என்னை அடையாளம் கண்டுபிடித்திருப்பார், இந்நேரம்.

நாராயண.—அவன் இன்னும் கூடியசீக்கிரத்தில் வந்துவிடுவான். அவந்திபுரத்தரசன் மகளைக்கலியாணம் செய்துகொண்டதாகக்கேள்வி. இப்போது வந்துவிடுவான்.

வீரமா.—பிரபுவே! இதோ என்னுடன் நிற்கிறளே, அவள்தான் உமது குமாரர் வீரமாதேவனுடைய மனைவி ரேணுகாதேவி. தங்களிடம் விட்டுவிட்டு வரும்படி வீரமாதேவர் என்னையனுப்பினர். அதற்கு அடையாளமாக இக்கவசத்தையும் கொடுத்தார்.

(தன் மார்பைத்தொட்டுக்காட்டல்.)

நாராயண.—ஏதோ, கவசத்தை எடு. அதின் உட்புறத்தில் எங்கள் ராஜமுத்திரையாய வேற்குறியிருக்கிறதா பார்ப்போம்.

வீரமா.—பாருங்கள் (மார்பினின்றும் கவசத்தைக் கழற்றிக் கீழே போடுதல்).

நாராயண.—(திடுக்கிட்டு எழுந்து) குழந்தாய்! இந்நேரம் ஏன் உன்னை மறைத்துக்கொண்டிருந்தனை. நான் யாரோவென வெண்ணினேனே.

(வீரமாதேவனைத் தழுவிக்கொள்ளல்).

வீரமா.—பிரபுவே! எனது மார்பில் இக்காயத்தின் வடு இல்லாமற்போனல் தாங்கள் என்னை அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? இதோ நிற்கிறளே இவளைத்தான் நான் கலியாணம் செய்துகொண்டேன். என்னையிவ்விடம் கொல்லாமல் கொண்டுவந்துவிட்ட இவ்விரு சேவகர்களும் என்னைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை.

முதலா.—ஆண்டவனே! தெரியாமல் செய்துவிட்டேன் மன்னிக்கவேண்டும். (அடிபணிதல்).

இரண்.—துரையே! தப்பிதம் செய்துவிட்டேன். அடியேன்மீது கோபம் வேண்டாம்; மன்னித்தருளவேண்டும். (அடிபணிதல்.)

வீரமா.—எழுந்திருங்கள்; எழுந்திருங்கள்; உங்கள்மீது சற்றேனும் கோபமில்லை. உங்கள் எஜமானர் சொற்படி

நடந்தவைகளாதலால் உங்கள்பேரில் குற்றமேயில்லை. எழுந்திருங்கள்.

(இருவரும் எழுந்து வணங்கிப்போதல்.)

நாராயண.—குமுதாய்! ஒரு மறைவான இடத்தைத்தேடி அதில் உன் மனைவியை இருக்கச்செய். அவளுக்குத் துணையாக நமது பிரபுக்களின் மனைவியிருப்பார்கள். உனக்காகத்தான் இங்ஙனம் பொறுத்திருந்தேன். இனி நாம் ராஜ்யத்தைப் பெறுவதற்கு முயற்சிசெய்யவேண்டும்.

வீரமா.—அப்படியே செய்கிறது.

நாராயண.—பிரபுக்களே! இன்றையதினம் நமது மகனும், மருமகளும் வந்துவிட்டார்களாகையால் ஒரு பெரிய விருந்து செய்யவேண்டும். அதற்கு வேண்டியவைகளை யெல்லாம் சேகரஞ் செய்யுங்கள். புது மாம்சம், நறுந்தேன், பழவர்க்கங்கள், மீன், கிழங்குகள் முதலியவைகள் எல்லாம் கொண்டுவாருங்கள். நாமும் போவோம்.

(எல்லோரும் போதல்).

ஆறாங் களம்.

டில்லியில் சக்கிரவர்த்தி ஆக்பருடைய அரண்மனை மண்டபம்.

ஆக்பர், மானஸிம்மன், பிரபுக்கள் முதலியோர் இருத்தல்.

ஆக்பர்.—மானஸிம்! நமக்கு ஒரு விருப்பமிருக்கிறது. அதைச் சொல்லுகிறேம்; கேட்டுக்கொண்டு அதன்படி நடந்து நிறைவேற்றும்.

மானஸிம்மன்.—அப்படியே நடக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

ஆக.—இன்னும் ரம்ஜானுக்கு ஒரு மாதமிருக்கிறது. அது கழிந்ததும் ஒரு பெரிய தர்பார் நடத்தவேணுமென்

றிருக்கிறோம். அதற்கு நமது ராஜ்யத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அரசனும் அவரவர்களுடைய குமாரர்களோடும் பிரபுக்களோடும் வந்து விஜயம் செய்யவேண்டும். எவன் வரத்தவறுகிறானோ அவனுக்குத் தகுந்த தண்டனை விதிப்போம். இவ்விதமாக ஓர் விளம்பரம் எழுதியிருக்கிறோம். இதைப்படியும். (ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தல்).

மாண.—(கடிதத்தை வாசிப்பித்தல்) "அல்லாவின் துணை. பிஸ்மில்லாஹ்: இந்துஸ்தான் முழுமையும் ஒரு குடைக்கீழாளும் ஜலாலுடன் மகம்மது ஸால்தான் ஷா ஆக்பர் மகாசக்கரவர்த்தியிடமிருந்து, அவர்களுடைய ராஜ்யத்திலுள்ள சகல சிற்றரசர்களுக்கும் தாக்கீது. இந்த ரம்ஜான் பண்டிகை கழிந்தபிறகு வரும் பௌர்ணமியன்றையதினம் நமது பட்டினமாகிய டில்லியில் ஒரு பெரிய தர்பார் நடக்கப்போகிறது. அதற்கு நமது நாட்டிலுள்ள அரசர்கள், அரசகுமாரர்கள், ஸர்தார்கள், ஜாகீர்தார்கள், ஜெமீன்தார்கள், பிரபுக்கள், வித்வான்கள், முதலிய எல்லோரும் வரவேண்டும். வெகு தூரத்துக்கப்பாலுள்ளவர்களும் வரவேண்டியதற்காகவே தர்பார் பின்பு நடக்கிறது. உண்மைக் காரணமில்லாமல் வீண் சாக்குப்போக்குச் சொல்லி வராமலிருப்போர் எல்லாரும் நமது அப்பிரீதியையும் கோபத்தையும் சம்பாதித்துக்கொள்வார்கள். இந்தத் தாக்கீதைக் கண்ட தக்ஷணமே ஒவ்வொருவரும் பதில் அனுப்பவேண்டியது. அவரவர்களுக்கு வேண்டிய சவுகரியங்கள் இங்கு செய்துவைக்கப்படும். ஒவ்வொருவரும் தகுந்த பரிவாரத்துடன் வரவேண்டியது. இதில் எள்ளளவும் தவறக்கூடாது. கபர்தார். பிஸ்மில்லாஹி"

ஆக்.—போதுமல்லவா?

மான.—போதும், மகாராஜ ஸால்தான்.

ஆக்.—நமக்குக் கீழ் எத்தனை சிற்றரசர்களிருக்கிறார்களோ அவ்வளவுபேருக்கும் இந்தத் தாக்கீது நகல்கள் அனுப்பப்படவேண்டும். ஹிந்துக்களாகிய சிற்றரசர்களுக்கு நமது "லால்பாக்" அரண்மனையையும் "சந்திரமஹா"லையும் ஒழித்து விடுதிகள் ஏற்படுத்துங்கள். மற்றையோர்களுக்கு "ஆக்பர் மஹால்" தெருவிலுள்ள அரண்மனைகளில் ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நகரெல்லாம் இப்போதே தொடங்கி அலங்கரிக்கப்படவேண்டும். ஒன்றும் குறைவிருக்கக்கூடாது. தெரிந்ததா?

மான.—ஒன்றும் குறைவில்லாமல் செய்துவிடுகிறேன். ஸால்தான்.

ஆக்.—சரி, பொழுதுபோய்விட்டது. நாம் தொழப்போக வேண்டும். மற்றை விஷயங்களெல்லாம் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளுவோம்.

(எல்லோரும் போதல்.)

அங்கம் 2.

முதலாவது களம்.

பிரதாபநகரத்தைச் சேர்ந்ததோர் காடு.

(நாராயணதாசனும் வீரமாதேவனும் பரிவாரங்களுடன் வருதல்.)

நாராயணதாஸ்.—பிரபுக்களே ஆக்பர் அனுப்பிய தாக்கீதைப் பார்த்தீர்களா? எல்லோரையும் தர்பாருக்கு அழைத்திருக்கிறான். நாமும் போகலாம்.

வீரமாதேவன்.—பிரபுவே! நம்மை நாட்டை விட்டுத் துரத்திய ஆக்பர்முன்னே நாம் போவதா?

நாரா.—அதனால் பாதகமொன்றுமில்லை. ஒருவேளை நம்முடைய ராஜ்யத்தைத் திரும்பிக் கொடுத்தாலும் கொடுப்பான்.

வீர.—ஏது, எனக்குத்தோன்றவில்லை. அவனைக் கெஞ்சுவது வீரத்தனமாகாது. க்ஷத்திரிய தருமமுமன்று.

நரஸிம்மதேவன்.—ஆண்டவனே! நாம் போவதில் பாதகமொன்றுமிருக்கமாட்டாது. நம்முடைய ராஜ்யத்தைத்தான் பிடுங்கிக்கொண்டுவிட்டான். இனி நம்மையென்னசெய்யமுடியும். மேலும் தர்பார் எதற்காகவென்றும் நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

பிருதிவிஸிம்மன்.—பிரபுவே! நாமும் போகலாமென்றே தோன்றுகின்றது. நமக்கு வேண்டியவர்களில் பலர் வருவார்கள். அவர்கள் மூலமாக ஆக்பரையும் நாம் கண்டுபேசலாம். நம்முடைய காரியமும் கைகூடும்.

வீர.—நமது வீரமுள்ளவரையில் நாம் என் பிறரைக்கெஞ்சவேண்டும்?

நாரா.—அப்படியல்ல. ஒரு காரியத்தைச்செய்வதில் சாமதானபேத தண்டமென்னும் நால்வகை உபாயத்தை

யும் யோஜிக்கவேண்டும். காரியம் எளிதில் முடிவதாகவிருந்தால் நாம் என் வீணில் கஷ்டப்படவேண்டும்?

வீர.—ஒருவேளை ஆக்பர் நம்மையெல்லோரையும் கொன்று விடுவதற்காக இந்த தர்பார் கூட்டுகிறானோ என்னவோ?

பிரு.—ஆக்பர் அப்படிச் செய்யவே மாட்டான். அவனுடைய மனம் கெட்ட வழிகளில் செல்லாது.

வீர.—அப்படியானால் தர்பார் கூட்டுகிற காரியத்தை ஏன் வெளிப்படுத்தவில்லை?

பிரு.—அது தான் ராஜ்ய தந்திரம். வெளிப்படுத்தினால் அதற்கு ஏதாவது இடையூறு உண்டாகலாம்.

நாரா.—எப்படியிருந்தாலும் நாம் ஜாக்கிரதையாகவே போவோம்.

நர.—போகாமலிருந்தால் எப்படியும் தெரிந்து விடும், கடைசியில் நமக்கு இன்னும் கெடுதியுண்டாகும்.

நாரா.—எல்லாவற்றுக்கும் போவோம்; ஏதாவது கெடுதியுண்டானால் நம்முடைய தைரியம் எங்கே போய் விட்டது? வீரம் எங்கே போய் விட்டது?

பிரு.—கேடு நேர்வதாக விருந்தால் நமக்கு மாத்திரமா? நம்மைப் போல எவ்வளவு பேர் வருவார்கள். எல்லாரையும் சேர்த்தாற் போல ஆக்பர் கெடுதி செய்ய மாட்டான். மேலும் அவனுடைய முதல் மந்திரியாகிய ராஜா மானஸிம்மன் அப்படிப்பட்ட கெட்ட காரியங்களைச் செய்யவிடமாட்டான்.

நாரா.—ஆமாம்; எல்லோருக்கும் நேர்வது நமக்கும் நேரட்டும். நாம் போக வேண்டியது அவசியமென்று தோன்றுகிறது.

வீர.—நீங்கள் எல்லோரும் போகும்போது எனக்குமாத்திரம் என்னவேலை இங்கு? நானும் வந்து உங்களுடன் சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிறேன்.

நாரா.—நல்லது. நாம் புறப்படுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நரஸிம்மதேவரே! நீர் போய் பல்லக்குக்கும் மற்றை ஆயுதங்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்து வாரும். நாங்கள் மற்றையேற்பாடு செய்கிறோம்.

(எல்லோரும் போதல்.)

இரண்டாங் களம்.

டில்லி அரண்மனை மண்டபம்.

(ஆக்பர், மானஸிம்மன் முதலியவர்களும் தர்பாருக்கு வந்த அரசர்களும் அவரவர்கள் தகுந்தபடி வீற்றிருக்கின்றனர். வீரமாதேவனும் நாராயணதாஸனும் ஒரு பக்கத்தில் இருக்கின்றனர்.)

ஆக்.—ராஜா மானஸிங்! தர்பாருக்கு எல்லோரும் வந்துவிட்டார்களா? வராதவர்களும் உளரோ?

மான.—ஸுல்தான்! எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். மேவார் மகாராணாவாகிய பிரதாபஸிம்மனும், கோடா தேசாதிபதியாகிய நவாப் நஸ்ருல்லாகான் பகதூரும் வரவில்லை. மற்றையோர்களில் பெரும்பான்மையோர் சபைக்கு வந்துவிட்டார்கள். சிலர் தங்கள் தங்கள் விடுதிகளினின்றும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆக்.—வராதவர்களுடைய சமாதான மென்ன?

மான.—ஸுல்தான்! நஸ்ருல்லாகான் பகதூருக்கு உடம்பு சௌக்கியமில்லையாம். ஆதலால் அவருக்குப் பதிலாக அவரது முதல் ஸர்தாராகிய மீர் முகம்மது கான் வந்திருக்கிறார்.

ஆக்.—சரி! நல்லது. ராணா என்ன சொல்லுகிறான்.

மான்.—ஸுல்தான்! சமாதானமும் வரவில்லை. பிரதிநிதியும் வரவில்லை. வரமாட்டார் போல் தோன்றுகின்றது.

ஆக்.—என்ன துணிவு! நம்முடைய உத்திரவைக் கீழ்படியாதவர்களும் இருக்கிறார்களா?

மான.—இதுவரையிலும் முடி வணங்காத பிரதாபஸிம்மனே இன்னும் வணங்காமலிருக்கிறான்.

ஆக்.—இவ்வுலகத்தில் நிலை பெற்றது எது? செல்வம் அழிந்து போகின்றது; பூமி பிறர்பாற் போய்விடுகின்றது. யாக்கையும் அழிந்து போகின்றது. அழியாமல் நிற்பது புகழும் பேருமே. இவ்வுலகத்திலுள்ள அரசர்களிலெல்லாம் மேலானவன் பிரதாபஸிம்மன். நம்மால் நாட்டை யிழந்து காட்டில் வசித்துப் பலவிதமான கஷ்டப்படுகையிலும் மானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கிறானே: இதல்லவா வீரம்! இதல்லவா க்ஷத்திரிய தருமம். அப்பிரதாபஸிம்மனைப் போல இனி எவர் பிறக்கப்போகிறார்கள். இந்த சபையில் அவனுக்கு வேண்டியவர்கள் யாரேனு மிருந்தால் அவர்கள் அவனிடம் போய் நான் சொல்லிய வார்த்தையைச் சொல்லட்டும்.—அதென்ன முரசோசை கேட்கின்றதே. அரண்மனை மண்டபம் வரையிலும் முரசோசையுடன் வருபவன் யாவன்?

மான.—ஸால்தான். வருபவர் பண்டிதேசத்து ராவ்ஸிராஜ மாலன். அவ்வாறு வாசற்படி வரையிலும் முரசொலியுடனும் வரலாமென்று அவருக்கு மாத்திரம் அதிகாரம் உண்டு. ராஜசபையில் அவருடைய பிரபுக்கள் மாத்திரமே ஆயுதபாணிகளாக வரலாம்.

ஆக்.—மறந்துவிட்டேன். நாமே தாம் அவருக்கு இம்மரியாதைகளைச் செய்தோம்.

(ஸிராஜ்மாலன் வருதல்).

ஸிராஜ்மால், வாரும்.

ஸிராஜ்மால்.—ஸாஹெப்தான்! தங்கள் உத்திரவுப்படியே வந்து ள்ளேன். எனது பிரபுக்களும் கூடவே வருகிறார்கள்.

ஆக்.—நல்லது; உங்கள் இடங்களில் உட்காருங்கள்.

(இரண்டு போர்வீரர்கள் வெகுவேகமாய் ஓடிவந்து ஆக்பருக்குச் சலாம் பண்ணுகிறார்கள்).

என்ன, என்ன? ஏன் ஓடிவருகிறீர்கள்? என்ன சமாசாரம்?

போர்வீரர்.—ஸாஹெப்தான், ஜிலாலுடீன்! அரண்மனை மிருகாசயத்திலிருந்து கூட்டை யுடைத்துக்கொண்டு ஒரு புலி புறப்பட்டு அந்தப்புரம் பக்கத்தில் ஓடுகின்றது. எங்களால் பிடிக்க முடியவில்லை. எஜமானர்களிடம் சொல்வதற்கு ஓடிவந்தோம்.

ஆக்.—ஜமேதார்! நூறு சிப்பாய்களையனுப்பி, அப்புலியைக் கட்டிப் பிடித்துவா. உயிருடன் பிடிக்கமுடியாமற் போனால் கொன்றுவிடு.

ஜமே.—ஸாஹெப்தான்! மிகுந்த கோபத்துடன் ஓடிவருகிற புலியை மனிதர்கள் எதிர்த்துப் பிடிப்பார்களா?

ஆக்.—ஆனால் நமது பாய்லோகிப்புகள் எல்லோரும் புலி வாய்க்கு இரையாக வேண்டியது தானா?

ஜமே.—அவர்கள் எல்லாரும் பத்திரமாயே யிருப்பார்கள். புலி அங்கே போகாது.

ஆக்.—அங்கே போகும், போகாது என்பதைப் பற்றி நான் கேட்கவில்லை. சரி, உன்னைப்பற்றி பிறபாடு விசாரணை செய்வோம்.— பிரபுக்களே! அரசர்களே! உங்களில் யாராவது ஒரு வீரன் அப்புலியை அடக்கும்படியானவன் இருக்கிறானா? இருந்தால் வரட்டும்.—ஒருவருமில்லையா? எல்லாரும் ஸ்திரீகளா? வீரன் ஒருவருமில்லையா? நமது நாட்டில் புலி புகுந்து விட்டது அதைக் கொல்ல வல்லவன் ஒருவனுமில்லையா?

வீர.—அமல்தான், இதோ இருக்கிறேன்.

ஆக்.—நீ யார்?

வீர.—உயிரோடிருக்கும் புலியைப் பிடித்து வரத் தைரியம், மனிதர்களில் ராஜபுத்திரர்களுக்கே யுண்டு; வேறு ஒருவருக்கும் கிடையாது. ராஜபுத்திரன் புலியைக் கொன்றாலும் கொன்று விடுவான்; அல்லது ஒருவேளை அப்புலி கையால் அவன் இறந்து போவான். நான் ஓர் ராஜபுத்திர வீரன். என் பேர் வீரமாதேவன் என்பது. எனது நாட்டைப்பிடுங்கிக்கொண்ட சக்கரவர்த்திக்கு நான் நன்மையே செய்கிறேன்.

ஆக்.—உம்முடைய ராஜ்யம் உமக்குக் கிடைக்கும்; நீர் சொல்லிய வார்த்தைகளாலேயே சந்தோஷமடைந்தேன். இனி நீர் அப்புலியண்டை வெகு சீக்கிரமாகப் போய். நீர் வருகிற வரையில் இங்கே தானே பத்திரமாக விருக்கிறோம்.—(வீரமாதேவன் போதல்).—ஜமேதார்! அரண்மனை வாயிற் கதவைப் பூட்டி விடு. சிப்பாய்களெல்லாரும் உருவிய கத்திகளுடன் நிற்கட்டும்.—மானஸிங்! அவன் யாவன்?

மான.—அமல்தான்! அவர் பிரதாப நகரத்து நாராயணதாஸரின் மகன். வெகு பராக்கிரமசாலி. எனக்குக் கூட ஒரு சமயத்தில் உதவி புரிந்திருக்கிறார். நாராயணதாஸரும் இதோ இருக்கிறார். அவர்கள் நாட்டை யிப்போது நவாப் அப்தல் ஆலி கான் நமக்காகப் பார்த்து வருகிறார்.

ஆக்.—நாராயணதாஸ்! உம்முடைய குமாரனின் வீரத்துக்கு மெச்சினோம். உமக்கு நியாயம் கிடைக்கும். உமது குமாரன் ஜயசாலியாய் வரட்டும்.

(திரை வீழ்தல்).

மூன்றாங் களம்.

சிற்றரசர்கள் தங்கி யிருக்கும் விடுதி.

(உக்கிரசேனன், பார்க்கவஸிம்மன், ரணமாலன் வருதல்.)

உக்கிரசேனன்.—என்ன வீரம், பார்த்தீர்களா! ஒரு புலியுடன் சண்டைசெய்து அதைக் கொன்றுவிட்டு வந்தானே! அவனல்லவா வீரன்!

பார்க்கவஸிம்மன்.—அதை எப்படிக் கொன்றான்?

ரணமாலன்.—முழுவதிலும் பஞ்சவாடையைப் போர்த்துக்கொண்டு, புலி போகும் வழியில் நின்றான். இவனைக் கொன்று தின்பதற்குக் கோபத்தோடு வந்த புலி காலைத் தூக்கிய சமயத்தில் அக்காலைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு அதைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். அது மறுபடியும் வீராவேசத்துடன் கிளம்பி வாயைத் திறந்துகொண்டு வருகையில், தன் இடதுகையிலிருந்த வாளை அப்புலிவாயில் கொடுத்துத் திருப்பினான். உடனே அது கீழே விழுந்துவிட்டது. பிறகு வீரமாதேவன் அதைத்தூக்கித் தோளின்மேற் போட்டுக்கொண்டு ராஜசபைக்கு வந்தான்.

உக்.—வரும்போது அவன் உடம்பெல்லாம் ரத்தமயமாகவிருந்தது.

ரண.—அவனுடைய உடம்பில் புலியின் நகங்களாலும் பற்களாலும் அறுபத்தேழு காயங்களிருந்தன. அதையெல்லாம் லக்ஷியம் பண்ணவேயில்லை.

பார்.—புலி எப்படிக் கூட்டினின்றும் தப்பியோடிவந்தது?

உக்.—ஆகாரம் கொண்டுபோய்ப் போடுபவன் கூட்டைத் திறந்துவைத்து விட்டுப்போனானாம். போதாதகுறைக்கு இரண்டு நாளாக அதற்கு ஆகாரமே கிடையாதாம்.

பார்.—வெகுபேரைக் கொன்றுவிட்டதாமே?

ரண.—அதிகமாக ஒன்றுமில்லை. மூன்றுசிப்பாய்களும் நான்கு வேலைக்காரர்களும் இறந்துபோய்விட்டார்கள். சிப்பாய்களில் பலபேர்களுக்குப் பலமான காயங்களாம். குதிரைகளிலும் அநேகம் போய்விட்டனவாம்.

உக்.—இன்னும் கொஞ்சநேரமிருந்தால் நாமெல்லோரும் அதோகதியாய்ப் போயிருப்போம். ஏதோ தெய்வவசத்தால் தான் பிழைத்தோம்.

பார்.—சக்கரவர்த்தி என்ன வெகுமானம் செய்தார்?

ரண.—விலைமதிக்கப்பெறாத ஆடையொன்று, வைரக்கற்களிழைத்த பதக்கம் ஒன்று. உத்தமஜாதிக் குதிரையொன்று, ஒரு வாள், ஒரு தலையணி இவைகளை வீரமாதேவனுக்குக் கொடுத்தார். அவர் தகப்பனாகிய நாராயணதாஸருக்கு அவருடைய ராஜ்யத்தைக்கொடுத்துவிட்டார்.

பார்.—பேஷ்! நல்ல வெகுமதி. தலையிற்றுணியைப் போட்டுக்கொண்டு வந்தவனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்துவிட்டதே. நல்ல அதிருஷ்டம் தான்.

ரண.—வீரமாதேவன் யார் தெரியுமா?

பார்.—யார்?

ரண.—அவந்திபுரத்து விஜயபாலன் மருமகன். ஸிரோஹி சூடாசந்திரனுக்குக் கொடுப்பதாக ஏற்பாடு பண்ணியிருந்த ரேணுகாதேவியை அபகரித்துக்கொண்டு போனவன் இவன் தான்.

உக்.—அபகரித்துக்கொண்டு போகவில்லை. விஜயபாலன் மனமொப்பிக் கலியாணம் செய்துகொடுத்தான்.

ரண.—எப்படியானாலென்ன? 'காத்திருந்தவன் பெண்டாட்டியை நேற்றுவந்தவன் கொண்டுபோனான்' என்பதுபோல வீரமாதேவன் கொண்டுபோய்விட்டானல்லவா?

பார்.—அதைப்பற்றியெல்லாம் நமக்கென்ன? எத்தனையோ விஷயம் நடக்கிறது.—இப்போது நம்மை சக்கரவர்த்தியழைத்தது எதற்காக?

உக்.—மாதந்தோறும் ஒன்பது நாளைக்கு நடக்கிற சந்தைத் திருவிழாவுக்காகத்தான்.

பார்.—சந்தையில் என்ன விசேஷமுண்டாகும்?

உக்.—ஒவ்வொரு ஹிந்து ஸ்திரீயும் தங்கள் தங்களிடத்துள்ள அருமை வஸ்துக்களை அச்சந்தையில் விலைகூறக்கொண்டு வரலாம். அரண்மனை ஸ்திரீகளும் மற்றைஸ்திரீகளும் என்ன விலை சொன்னாலும் கொடுத்து வாங்கவேண்டியதுதானும். இச்சந்தை ஒன்பது நாளைக்கு நடக்குமாம்.

ரண.—கண்டுகொண்டேன், இதனுடைய பொருளை; நம்முடைய ஸ்திரீகளின் மானம் குலைந்துவிடும். அரசனும் மற்றையோரும் ஸ்திரீவேஷம்பூண்டு சந்தைக்கு வந்து நமது இந்திய ஸ்திரீகளின் மானத்தை விலைக்கு வாங்கப்போகிறார்கள். இதுதான் இச்சந்தையினின்றும் விளையும் நன்மை.

பார்.—இருக்கலாம், இருக்கலாம்; அம்மாதிரியே செய்வார்கள். மேலும் சந்தை நடக்கிற இடம் சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனைக்குள்ளேயாம். ஏன் வெளியில் நடத்தக்கூடாது.

ரண.—எல்லாம் தங்கள் தங்கள் காரியம் முற்றுப்பெறுவதற்குத்தான். நமது ராஜபுத்திர ஸ்திரீகளின் கற்பு அழிந்துவிடப்போகிறது. துருக்கர்களுக்குப் பெண்ணைக்கொடுத்து மானங்கெட்ட பிழைப்பு பிழைப்பவர்கள் தாம் இனி நன்மையுடன் வாழ்வார்கள்.

உக்.—நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் இச்சந்தைத் திருவிழா நன்மைக்காகத் தோன்றவில்லை போலும்.

ரண.—நன்மையேது? நமது நாட்டை யிழந்தோம்; புகழ் செல்வம் முதலியவற்றை யிழந்தோம். இனி நமது ஸ்திரீகளையும் இழந்துவிடுவோம்.

உக்.—அப்படியிருந்தால் ராஜா மானஸிம்மன் கூட இதற்குச் சம்மதிப்பானா?

ரண.—சம்மதிக்காமற் போனால், அவனதுயிரும் போய்விடும். துருக்கனோடு சம்பந்தஞ்செய்து மானத்தைக் குலைத்துக்கொண்டவன் வேறு என்னதான் செய்யத் துணியான்?

உக்.—நாமெல்லோரும் என்ன செய்கிறது?

பார்.—இதெப்படி முடிவதென்று பார்ப்போம்; பிறகு மற்றை யோஜனை செய்வோம்.

(மூவரும் போதல்).

அங்கம் 3.

முதலாவது களம்.

பிரதாபநகரத் தரண்மனை.

(நாராயணதாஸன் இறக்குந்தருவாயிலிருக்கிறான். பிருதிவிஸிம்மன், ராயஸிம்மன், அமரஸிம்மன், நரஸிம்மதேவன் முதலியோர் கூடவிருக்கின்றனர்.)

நாராயணதாஸ்.—பிரபுக்களே! பேசாமலிருங்கள் கொஞ்ச நேரமாயினும். மிகுந்த சிரமமாகவிருக்கிறது. சற்று நேரம் பாட்டு கேட்டால் நன்றாகவிருக்குமென்று தோன்றுகிறது.

பிருதிவிஸிம்மன்.—பக்கத்து அறையில் சங்கீதக்காரர்களைக் கூப்பிட்டுப் பாடச்சொல்லுங்கள்.

நாரா.—எனது கிரீடத்தையும் செங்கோலையும் என் படுக்கையின்மீது வையுங்கள்.

நரஸிம்மதேவன்.—கண் சுழலுகின்றதே: உடம்பு கூடமாறுபாடடைகின்றதே: பாருங்கள்.

பிரு.—பேசாதேயுங்கள், பேசாதேயுங்கள்!

வீரமாதேவன் வருதல்.

வீரமாதேவன்.—ராயஸிம்மனை எங்கேயாவது கண்டதுண்டா?

ராயஸிம்மன்.—அண்ணை, இதோவிருக்கிறேன்.

வீர.—அரசருக்கு உடம்பு எப்படியிருக்கின்றது?

நர.—வெகு கெடுதலாகத்தானிருக்கிறது.

பிரு.—கொஞ்சநேரம் பேசாமலிருங்களேன். அல்லது மெதுவாய்ப் பேசுங்கள். ராஜா தூங்குகிறாற்போலவிருக்கிறது.

நார.—அப்படியானால் நாமெல்லோரும் வெளியில் போய்விடுவோம்.

பிரு.—யுவராஜ்! தாங்களும் கூட வருகிறீர்களோ?

வீர.—நீங்கள் போங்கள்; நான் பக்கத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

(வீரமாதேவனைத்தவிர மற்றையோர் போதல்).

நாரா.—(விழித்துக்கொண்டு) குழந்தாய்! எனது காலம் குறுகிவிட்டது. இன்னும் இரண்டு நாழிகைக்குள் எனது பிராணன் போய்விடும். எனக்குப்பின் நீ தான் அரசனாகவேண்டும். உனது மாற்றாந்தாய் மகன்களான ராயலிங்கமன், அமரலிங்கமன் இருவரையும் அவர்களுடைய தங்கை கமலாவதியையும் நன்றாக ஆதரித்து வா. பிராம்மணர்களைக் காப்பாற்று. அவர்களால் தான் நம் குலம் நசித்துப்போகாமல் வந்தது. நமது முன்னோரான குகனைக் காப்பாற்றியவன் ஓர் பார்ப்பனியல்லவா? பத்தினிப்பெண்டிரையும் ஏழைகளையும் வருத்தாதே. மற்றப்படியெல்லாம் உனக்கு நல்வழி சொல்வதற்கு உன் மந்திரி முதலியோரிருக்கின்றனர்.—அவர்களைக் கூப்பிடு.

(வீரமதேவன்போய்த் திரும்பிவருதல், எல்லோரும் உடன்வருதல்).

வீர.—எல்லோரும் வந்திருக்கிறார்கள்.

நாரா.—பிரபுக்களே! நீங்கள் அனைவரும் எனக்குத் துணை செய்ததுபோல என் மகனுக்கும் துணை செய்யுங்கள். அவன் அறியாப் பிராயத்தான். ஆக்பரோடு செய்த சண்டையில் இழந்த ராஜ்யம் அவனாலே தான் மீட்டும் நமது கைக்கு வந்தது. அதை நன்றாய்ப் பரிபாலிக்கவேண்டியது உங்கள் கடமை.

பிரு.—ஆண்டவனே! தாங்கள் சொன்னபடியே செய்யக் காத்திருக்கிறோம்.

ராய.—ஐயா! எனக்கு என்ன ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்கள்? சேனாதிபத்யம் எனக்குக் கொடுங்கள்; அல்லது ராஜ்யத்திலோர் பாகத்தையாவது பங்கிட்டுக்கொடுங்கள்.

நாரா.—அப்பா! அம்மாதிரியெல்லாம் முரட்டுத்தனம் செய்யாதே! உனக்கு அனுபவம் போதாது. உன் அண்ணன் சொற்படி நடந்துவா. உனக்குக் குறையொன்றுமே வாராது.

ராய.—(தனக்குள்) எனக்கு ஒன்றும் கொடுக்காவிட்டால் நானே அரசனாவதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிடுகிறேன்.

நாரா.—குழந்தாய்! நமக்கு அக்பருடைய துணையிருக்கும் வரையில் பயமில்லை. அத்துணையை யிழந்துவிடாதே. —அதிகமாகப் பேசமுடியவில்லை. என்னை எடுத்துக் கொண்டு போங்கள்.

(நாராயணதாஸனை எடுத்துக்கொண்டு எல்லோரும் போதல்).

இரண்டாங் காட்சி.

பிரதாபநகரத் தெருவீதி.

(நாலுபேர் வருதல்).

முதலாவதவன்.—அரசர் இறந்துபோய்விட்டனராம்; அரண்மனை முழுவதும் அழுகைக்குரல்தான் கேட்கின்றது.

மூன்றாவதவன்.—யுவராஜர் தாம் ராஜ்யத்துக்கு வருகிறாராம்.

இரண்டாவதவன்.—ஆமாம்; அவருக்குத் தான் வரவேண்டும். கையைவிட்டுப்போன ராஜ்யம் திரும்பிவந்தது அவராலே தானே.

நான்காவதவன்.—நமக்கென்ன; யார் ஆண்டால் தான் என்ன? ராமன் ஆண்டாலென்ன? ராவணன் ஆண்டாலென்ன?

முதலா.—அவ்வளவு அசிரத்தையாகவிருக்கலாமா? நம்முடைய ராஜா நன்மையாக ஆளுவாரானல் நமக்கும் நன்மைதானே.

மூன்ற.—அப்படியில்லை; பெரிய ராஜாவுக்கு ராயஸிம்மரிடத்தில் தான் அதிகப்பிரியம்.

இரண்டா.—எப்படியிருந்தாலும் மூத்த குமாரன் தான் ராஜ்யத்துக்கு வரவேண்டும்.

முதலா.—யார் ராஜாவாகவிருந்தாலும் நாம் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டியது நம்முடைய கடமைதான்.

மூன்ற.—ராயஸிம்மன் ராஜ்யத்துக்கு வருவதற்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்வாரோ? அதோ வருகிற குதிரைக்காரன் எல்லோரையும் வெருட்டிக்கொண்டு போகிறானே, என்?

(குதிரைக்காரன் வருதல்).

குதிரைக்காரன்.—போங்கள், போங்கள்; வழியைவிட்டு விலகிவிடுங்கள். பெரிய மகாராஜாவின் சிரேனபரம் இவ்வழியாய்த் தான் போகின்றது. ஒருவரும் வீதியில் இருக்கக்கூடாதென்று மகாராஜாவின் உத்தரவு. போங்கள், போங்கள்.

(எல்லோரும் போதல்).

மூன்றங் களம்.

பிரதாபநகரம்: ஓர் தனிவீடு.

(ராயஸிம்மன், அமரஸிம்மன், வருதல்.)

ராயஸிம்மன்.—தம்பி! எத்தனை நாள் நாம் இவ்வாறு கஷ்டப்படுகிறது. நம்முடைய அண்ணன் நம்மை இவ்வாறு வருத்துகிறானே. நாம் என் பொறுத்துக்கொண்டு வாழவேண்டும்.

அமர.—என்னுடைய அதிகாரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டபிறகு அவனிடம் எனக்கு இருந்த கொஞ்ச விசுவாச

மும் மாறிப்போய்விட்டது. ஆனால் நான் செய்தது பிழைதான்.

ராய.—நாம் நம்முடைய தங்கை கமலாவதியிடம் போய் விடுவோமா?

அமர.—அங்கே போய் வீணாகக் காலங்கழித்துக்கொண்டிருந்தால் ஜனங்கள் நம்மை ஏசமாட்டார்களா? போனால் ஜயபூர் அரசனிடம் துணை கேட்கப்போகவேணும். எனக்கு அது இஷ்டமில்லை.

ராய.—பின்பு, என்னதான் செய்யலாம்? எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

அமர.—நமது அண்ணன் ஒன்றுமில்லாத விஷயங்களையெல்லாம் பிரமாதப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார். நாம் செய்யப்போகும் யோஜனை அவருக்குத் தெரிந்தால் என்ன செய்யமாட்டார்!

ராய.—நீ ஜயபூருக்குப்போய் கமலாவதியிடம் நம்முடைய கஷ்டத்தைச்சொல்லி, அவள் மூலமாய் அவள் புருஷனிடம் ஏதாவது உதவிகேள். அதற்குள் நான் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்கிறேன். நம்முடைய ஜாகிர்கள் நமக்குக் கிடைத்தால் போதுமல்லவா?

அமர.—ஆமாம்; போதும்; கைசேர்க்கும்படியான ராஜ்யம் நமது அண்ணனுடைய வீரத்தினாலேயே திரும்பி வந்ததினால், அவன் எல்லாம் தன்னுடையதென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான். என்னவானாலும் அவனுக்கு விரோதமாகப்போவது எனக்குச் சரியெனத் தோன்றவில்லை.

ராய.—அதெல்லாமிருக்கட்டும்; நீ அவனிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, கமலாதேவியைப் பார்க்கப்போவதுபோல் ஜயபூருக்குப்போய், அங்கு நடக்கும் விசேஷங்களை அடிக்கடி தெரிவித்துக்கொண்டிரு. நான்

இங்கேயேயிருந்து ஆகவேண்டியவைகளைச் செய்கிறேன்.

அமர.—நீரும் அடிக்கடி எனக்கு இவ்விடத்துச் சங்கதிகளைத் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். நான் நாளையதினமே புறப்பட்டுப்போகிறேன்.

ராய.—சரி;—நாம் போவோம். நமது அண்ணன் சபைக் கூட்டுகிற நேரமாயிற்று; நம்மைத்தேடுவார். போவோம் வா.

(இருவரும் போதல்).

நான்காங் களம்.

வீரமாதேவன் தர்பார் மண்டபம்.

(வீரமாதேவன் சிங்காசனத்திலிருக்கிறான். மந்திரி முதலானவர்கள் இருக்கிறார்கள். காவலாளர்கள் பலர் நிற்கின்றனர்.)

வீர.—மந்திரி, நமது சிறைச்சாலையிலிருந்து ஒரு கைதி வெளிப்பட்டு ஓடிப்போகும்படி அவ்வளவு அஜாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்த காவல்காரன் இவன்தானோ?

மந்திரி.—ஆமாம்; மகாராஜ.

வீர.—*(காவற்காரனைப் பார்த்து)* நீ என் கைதியை ஓடிப்போகும்படி விட்டுவிட்டாய்!

காவற்காரன்.—ஆண்டவனே! என் பேரில் தப்பிதம் ஒன்றுமில்லை. ஓடிப்போன கைதிக்கு ஒரு கால் இல்லை. நொண்டிக்கொண்டு நடப்பான். அவனை வெளியில் விட்டால் பாதகமில்லையென்று எண்ணினேன். அவன் ஒரு காலுடனேயே ஓடிப்போவானென்று எனக்குத் தெரியாது.

வீர.—மந்திரி, இவன் செய்த பெருங்குற்றத்துக்காக இவனது காலை வாங்கிவிட உத்தரவு கொடுத்திருக்கிறேன். —*(காவற்காரனை நோக்கி)* போ; என் முன்பே நிற்காதே.

(இரண்டு சேவகர்கள் காவற்காரனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோதல்).

மந்.- மகாராஜ், இவன் தான் இன்றைய தினம் கா
லையில் தெருவில் சண்டை செய்துகொண்டிருந்
தான்.

வீர.—சரி; அவனது இரண்டு கண்களையும் பிடுங்கி
விடு; இனிமேல் ஒருவருடனும் சண்டைபோடமாட்
டான்.

(அவனை ஒரு சிப்பாய் கொண்டுபோதல்).

மந்.—மகாராஜ், இதோ நிற்கிறவர்களுடைய வழக்குப்புது
மையானது. இவர்களுடைய தகப்பனார் கோபால
கிருஷ்ண செட்டி ரொம்ப தனவந்தராயிருந்து இறந்து
விட்டார். அவருடைய சொத்தை இருவரும் பங்கி
ட்டுக்கொண்டதில் ஏதோ வழக்கு வந்ததாம். மகா
ராஜா முன்னிலையிலேயே சொத்தைப் பாகம் செய்து
கொள்ள வந்திருக்கிறார்கள்.

வீர.—நல்லது; நம்முடைய முன்பாக இவர்கள் வந்தபடி
யால், அவர் சொத்தை மூன்று பாகமாக்கி, ஒருபாகம்
நமக்கும், மற்றை இரண்டு பாகங்கள் இவ்விருவரு
க்குமாகத் தீர்மானித்துவிட்டோம். அரண்மனைக்
கஜாஞ்சியைக் கூப்பிட்டு அவ்வாறு நிறைவேற்றச்
சொல்லும்—நீங்களிருவரும் போகலாம்.

(வழக்குக்கு வந்தவர் இருவரும் போதல்).

மந்—மகாராஜ், இதோ நிற்கும் ஸ்திரீ விபசாரம் செய்த
தாக ருசுவாயிருக்கிறது.

வீர.—சரி; நாற்சந்தியில் ஒரு கம்பத்தை நட்டு அக்கம்பத்
தோடு இவளைச் சேர்த்துப் பிணித்துவிடு. இன்றைய
முழுவதிலும், அவ்வழியாய்ப் போவார்களெல்லோ
ரும் இவள் முகத்தில் காறியுமிழட்டும். அஸ்தமித்த
பிறகு பட்டினியாய்ப்போட்ட வேட்டைநாய்களை

அவள் மீது ஏவிவிடு. போ.

(இரண்டு சிப்பாய்கள் அந்த ஸ்திரீயைக் கொண்டுபோதல்).

மந்.—மகாராஜ்; இங்கு இதோ நிற்பவன் கிருஷ்ணப் பிரஸாதருடைய வீட்டில் திருடியதாகக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுத் தண்டனையை எதிர்பார்க்கிறான். திருட்டுச்சொத்தும் கன்னக்கோலும் இதோ இருக்கின்றன.

விர.—இவனைப் பதினெட்டு மாதம் சிறையிலடைத்துவைக்க உத்திரவு கொடுத்தோம்.

(காவற்காரர்கள் கள்வனைக்கொண்டுபோதல்.)

மந்.—மகாராஜ், இவன், அரண்மனைக் குருவாகிய வேங்கடேச சாஸ்திரியாரை இன்றையதினம் காலையில் அடித்துக் காயம் படுத்தியதாக ஏற்பட்டுள்ளது.

விர.—பிராம்மணரை யடித்த குற்றம் பெரியதாகையால், இவனை ஆறு வருஷங் கடுங்காவலில் வைத்திருந்து பிறகு நாட்டைவிட்டு ஓட்டிவிடு.

(சேவகர்கள் இவனையும் கொண்டு போதல்.)

மந்.—மகாராஜ், இவன் இன்றைப்காலையில் குடித்துவிட்டுத் தெருவில் விழுந்துகிடந்தான்.

விர.—கள்ளுக்கடைக்காரனுக்கு நூறு பொன் அபராதம்; இவனுக்கு நூறு கசையடி.

(கட்குடித்தவன் காவற்காரரால் கொண்டு போகப்படுகிறான்.)

மந்.—மகாராஜ், இன்றையதினம் தண்டனைக்காக இன்னும் பதின்மூன்று குற்றவாளிகள் இருக்கின்றனர்.

விர.—இன்றைய இரவு அவர்களுக்குத் தண்டனை விதிக்கப்படும்; நமக்கு ராஜாங்க விஷயத்தைக் கவனிக்க இன்றைய பகற்போது சரியாயிருக்கும்; எல்லோரும் இப்போது போகலாம்.

(எல்லோரும் போதல்.)

ஐந்தாங் களம்.

பிருதிவிஸிம்மனின் மாளிகை.

பிருதிவிஸிம்மனும் நரஸிம்மசேவகனும் வருதல்.

நர.—நம்முடைய அரசருக்கு விரோதமாகச் சூழ்ச்சி ஒன்று உண்டாயிருக்கிறதாகக் கேள்விப்படுகிறேனே; அதைப்பற்றி ஏதாவது தெரியுமோ?

பிரு.—எனக்கு ஒன்றுந் தெரியாதே: உமக்கு யார் சொன்னார்?

நர.—(மெதுவாய்) ராயஸிம்மன் நமது அரசனைக் கொன்றுவிட்டுத் தானே சிங்காதனமேறப் பிரயத்தனஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறான்.

பிரு.—ஐயோ! இதென்ன விபத்து! இந்தச் சமாசாரம் உமக்கு எப்படித் தெரிந்தது?

நர.—அரண்மனைச் சுயம்பாகித்தலைவன் எனது சேவகன் நாராயணனுக்கு உறவினனாம். நேற்றையதினம் காலையில் சுயம்பாகி நாராயணனிடம் ஒரு பொன்னைக்கொடுத்து ஒருவருக்குந் தெரியாமல் வச்சநாபி வாங்கி வரும்படி சொன்னானாம். எதற்கென்று கேட்க உண்மையைச் சொல்லிவிட்டு, ஒருவருக்கும் சொல்லாதே என்று கண்டித்துவிட்டுப் போய்விட்டானாம்.

பிரு.—இது உமக்கு எப்படித் தெரிந்தது?

நர.—இன்றைய காலையில் நாராயணன் என்னிடத்துக்கு வருகையில் அவன் துணியில் ஒரு முடிப்பிருந்தது. அதென்னவென்று கேட்டதும் ஏதோ உளறினான். எனக்குச் சந்தேகம் பிறந்தது. உடனே அதை அவிழ்க்கச் சொல்லிப்பார்த்தேன். வச்சநாபியாகவிருந்தது. பயப்படுத்திக் கேட்டதின்பேரில், மகாராஜாவின் சுயம்பாகி வாங்கிவரும்படி சொன்னதாகச் சொன்னான்.

பிரு.—கண்டுகொண்டேன். சென்ற வெள்ளிக்கிழமை ச பக்கம் ராயஸிம்மனும் அந்த சுயம்பாகியும் தனித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

நர.—சரிதான்; ராயஸிம்மன் ஏவலின்படி சுயம்பாகி நடக்கிறான்போலும். ஏதாவது கெடுதல் நடந்து விடப்போகிறதென்று உடனே அந்த லச்சநாபியை நான் வாங்கிவைத்திருக்கிறேன்.

பிரு.—நல்லவேலைசெய்தீர்; அதை யெடுத்துக் கொண்டுபோய் அரசனிடம் காட்டி, சங்கதியைச் சொல்லிவிட்டுவருகிறேன். காலதாமதம் செய்யக்கூடாது. நீரும் வருகிறீரா?

நர.—நான் இப்போது எதற்காக வரவேண்டும்? மகாராஜா கூப்பிட்டனுப்பினால் வருகிறேன்.

பிரு.—சரி, உமது வேலைக்காரனைப் பத்திரப்படுத்தும்.

நர.—ஆகட்டும்; அப்படியே செய்கிறேன்.

(போதல்.)

பிரு.—(தனிமையில்) வேண்டுமென்று பயலன் போனகனிருந்து கொலைக்குத் துணிந்துவிட்டானே ராயஸிம்மன். இதற்காகத்தானே என்னிடம் வந்து பலதரம் நயவார்த்தை பேசினான். [illegible]ஸிம்மனையும் வெளியிலனுப்பிவிட்டு, வெகு சுலபமாய்ச் செய்துவிட்டானே. இருக்கட்டும்: இவையெல்லாம் நான் போய் அரசனிடம் சொல்லிவருகிறேன்.

(போதல்.)

அரண்மனைத்தனியறை.

(வீரமதேவனும் பிருதிவிஸிம்மனும் வருதல்).

வீர.—அப்படியானால் நமது சுயம்பாகியும் ராயஸிம்மனுமா நமக்கு விரோதமாகத்தோன்றினார்கள்?

கிறேன். என்னை விட்டுவிடுங்கள்; நான் எங்கேயாவது ஓடிப்போகிறேன்.

இரண்.—சரி நல்லது; இருநூறு பொன்னைக் கொடுத்து விடு; விட்டுவிடுகிறோம்.

முதற்.—சீ! உனக்கென்ன தப்புத்தயா? கொன்றுவருவதாகச் சத்தியம் பண்ணிவந்தாயே?

இரண்.—நமக்கெல்லாம் சத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் பார்த்துக் கட்டுமா! எதோ சொல்லுகிறது தான் போவதுதான். நமக்கெல்லாம் வெள்ளைப்பொன்தானே பிரதானம்.

முதற்.—கூடாது, கூடாது; நாம் விட்டுவிட்டால் நமது உயிர் போய்விடும்.

இரண்.—ஆனால் சரி.

ராய.—ஆனால் என்னை விடமாட்டீர்களா?

முதற்.—நாங்கள் என்ன செய்யலாம்? பின்புறம் தோட்டத்துக்கு வருவீர்களோ?

ராய.—நான் வரமாட்டேன்! நீங்கள் வேண்டுமானால் போகலாம்.

முதற்.—நீ வராமற்போனால் நான் கொண்டுபோகிறேன். இப்போது வருவாயா?

(கத்தியால் முதுகில் குத்தல்.)

ராய.—ஐயோ! கொலை! கொலை.

(கீழே விழுந்திறத்தல்.)

முதற்.—ஒரு கொலைகாரன் தொலைந்தான். நீ இப்பிணத்தைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய்க் கொல்லையில் புதைத்துவிட்டு, அவ்விடத்தைப்போர் அடையாளமாக நினைத்து வா. நான் போய்ச் சங்கதியைச் சொல்லுகிறேன்.

(இரண்டாங்கொலையாளி பிணத்தைத்தூக்கிக்கொண்டு ஒருவழியாகவும், முதற்கொலையாளி வேறொரு வழியாகவும் போதல்.)

அங்கம் 4.

முதலாவது களம்.

வீரமாதேவனரண்மனையிலோர் மண்டபம்

(வீரமாதேவனும் தத்தாத்திரேயமுனிவரும் வருதல்.)

வீரமாதேவன்.—வரவேண்டும், பெரியவரே!

தத்தாத்திரேயர்.—ஆசீர்வாதம்! சௌகியமாயிருக்கிறாயா? (அரசனைப் பார்த்து.)

வீர.—பெரியவர்களுக்கு ஒழிவில்லைப் போலிருக்கிறது.

தத்.—என் போன்றவருக்கு ஒழிவேது, ஓய்ச்சலேது? எப்போதும் ஈசுவரனையே சரணாகதியாகத் தியானம் செய்து கொண்டிருப்பவர்களுக்கு விஷயாந்தரங்களில் மனம் செல்லாது. இப்படிப் புறப்பட்டுவந்தேன்: இன்னொரு வார்த்தை சொல்வதற்காக.

வீர.—தாங்கள் வருவதைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னவோ கட்டளையிட்டருளவேண்டும்.

தத்.—இந்த உலகத்தில் உனக்கு முன்னால் அரசாண்டவர்கள் எத்தனைப் பேரென்று தெரியுமா?

வீர.—தெரியாது; அநேகரிருக்கலாம்.

தத்.—நல்லது, அவர்களில் சிறப்புடனுண்டானவர்களெல்லாரும் எங்கே போய்விட்டார்கள்? மாந்தாதா, சிபி, அரிச்சந்திரன், ராமன் முதலிய பேர்பெற்றவர்கள் எல்லோரும் போய்விட்டார்களல்லவா? ஆதலால் உலகத்தில் நிலைத்திருப்பது இவ்வாழ்க்கையல்லவென்று தெரிந்துகொண்டாயல்லவா?

வீர.—வாழ்க்கை நிலையற்றதுதான்: புண்ணியம் புகழ் நிலையுள்ளது தானே.

பிரு.—மகாராஜ்! எனக்கு அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. வெகுகாலமாக ராயலிங்மன் தங்களை வெறுக்கிறான். எல்லாம் தங்கள் சுயம்பாகிக்கல்லனைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டால் வெளியாகும்.

வீர.—சரி; கூப்பிடுவோம்—யாரடா அங்கே? (ஒரு சேவகன் ஓடிவருதல்) ஓடிப்போய் பெரிய சமையற்காரனைக்கையோடழைத்துவா (சேவகன் போதல்)—ராயலிங்கன் அவ்வளவு கெட்டவனென்று நான் எண்ணவில்லை.

பிரு.—மகாராஜ்! தங்களுக்குச் சகோதர வாஞ்சை மிக மேலாக விருக்கிறபடியால் தாங்கள் அப்படி நினைக்கிறீர்கள்.—இதோ சுயம்பாகி வருகிறான். (சுயம்பாகி வருதல்)

சுய.—ஆண்டவனே! கட்டளை யென்ன?

வீர.—பிருதிவிலிங்கர் சொல்லுவார்.

பிரு.—நீ, ராயலிங்கதேவர் சேவகன் காத்தானிடம் நேற்றையதினம் காலையில் ஒரு பொன் கொடுத்தாயே, அது எதற்காக?

சுய.—(முகம் வியர்த்து) ஒன்றுக்குமில்லை. நல்ல தேன் வாங்கி வரக் கொடுத்தேன்.

வீர.—உண்மையைச் சொல்லிவிடு; இல்லாவிடில் உன் தலை போய்விடும்.

சுய.—ஆண்டவனே! காப்பாற்றவேண்டும். (அடிபணிதல்). ஏதோ தப்பிதஞ் செய்துவிட்டேன்; மன்னிக்கவேண்டும்.

வீர.—உண்மையை ஒளியாமல் சொல்லு. எழுந்திரு.

சுய.—(எழுந்திருந்து) ஆண்டவனே! நான் ஒரு பாவத்தையு மறியேன். எல்லாம் ராயலிங்கர் தான் செய்யச் சொன்னார்.

வீர.—என்ன செய்யச்சொன்னான்?

சுய.—ஐயோ! பத்து நாளைக்கு முன்பு என்னிடம் ஆயிரம் பொன் கொடுத்து, எப்படியாவது தங்களுக்கு இழுக்கு நேரும்படி செய்யச்சொன்னார். நான் மாட்டேன் என்றேன். பிடிவாதமாகச்சொல்லி, அவ்வாறு செய்தால் அவர் ராஜாவாக ஆவாரென்றும் அப்போது எனக்குப் பெரிய ஜாகிர் கொடுப்பதாகவும் சொன்னார்; பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டுச் சம்மதித்தேன். மன்னிக்கவேண்டும், மகாராஜா! ஆண்டவனே! காப்பாற்றவேண்டும்.

வீர.—என் சேகரனைக் கொன்றுவிட்டு எனக்கும் துரோகம் செய்யவெண்ணினையோ? சரி, நீயும் அவனுடன் சேர்ந்தே மரணமடையக்கடவாய்,—யாரங்கே!

(கூப்பிடல்.)

(இரண்டு சிப்பாய்கள் வருதல்.)

இவனைக் கட்டிக்கொண்டுபோய்ச் சிறையிலே போடுங்கள். (சிப்பாய்கள் சுயம்பாகியைக் கொண்டுபோகிறார்கள்). பிருதிவிசிம்மரே! நமது தம்பியென்றும் பாராது ராயஸிம்மனைக் கொன்றுவிடும்படி கொலையாளிகளுக்குக் கட்டளையிட்டுவிட்டீராம். நீர் போய் அக்கட்டளை நிறைவேறுகின்றதா எனப்பார்த்துவாரும்.

(இருவரும் போகிறார்கள்.)

ஆறாங் களம்.

ராயஸிம்மனின் மாளிகை.

(ராயஸிம்மனும் விக்கிரமதேவனும் வருதல்.)

விக்.—ஏன் உங்கள் முகம் வாட்டமடைந்திருக்கிறது?

ராய.—நேற்றிரவு ஓர் கனாக்கண்டேன், அதை நினைத்தால் பயமாகவிருக்கிறது.

விக்.—என்ன கனவு? சொல்லுங்கள் கேட்போம்.

ராய.—எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டு தலைவிரிகோலத்துடன் ஓர் எருமையின் முதுகின்மேலேறித் தெற்கு முகமாகப் போனதாகக் கனவுகண்டேன். போகையில் யாரோ ஒருவன் என்னை அடித்தான். உடனே விழித்துக் கொண்டேன். என்ன கேடுவருமோ?

விக்.—ஒன்றும் கெடுதிவராது; பயப்படவேண்டாம்; கனவின்பயன் உண்மையாவது அருமை.

ராய.—எனக்கு ஆயாசமாகவிருக்கிறது. நான் சற்று தூங்குகிறேன். நீ இங்கேயே இரு.

(ராயலிங்கன் தூங்கல்).

(இரண்டு கொலையாளிகள் வருதல்.)

முதற்கொலையாளி.—இவன் யார்?

விக்.—நீங்கள் யார்? இவ்விடத்துக்கு எப்படி வந்தீர்கள்?

முதற்.—நாங்கள் ராயலிங்கருடன் பேசவந்தோம். எங்கள் கால்களாலே தான் வந்தோம்.

முதற்.—நாங்கள் ராயலிங்கனைக் கொலைதீர்த்துவிடப்போகிறோம். நீ ஓடிப்போய்விடு; இங்கிருந்தாயானால் நீயும் அவருடன் போகவேண்டியதுதான்.

விக்.—ஐயோ! மகாராஜா உத்திரவோ!

முதற்.—இதோ பார் மரண உத்திரவு.

(விக்கிரமதேவன் ஒரு கடிதத்தைக் காண்பித்தல்.)

விக்.—நான் ஓடிப்போகிறேன். எனக்கு இப்போது சாக இஷ்டமில்லை. என் குஞ்சு குழந்தைகள் எல்லாம் நிராதரவாய்ப் போய்விடும்.

(போதல்.)

முதற்.—இவன் தூங்குகிறானே; இப்போதே சரிப்படுத்திவிடலாமா?

இரண்டாங்கொலையாளி.—கூடாது; விழித்துக்கொண்டுவிட்டால், தூங்குகையில் கொன்றார்கள் என்று சொல்லுவானே!

முதற்—அதென்னடா, முட்டாளைப்போல வார்த்தை சொல்லுகிறாய்? விழித்துக்கொள்ளுவதேதடா?

இரண்.—அவன் விழித்துக்கொள்ளவேண்டாம்; ஜனங்கள் என்ன சொல்லுவார்கள்?

முதற்—ஜனங்கள் சொல்லுவதை நாம் ஏன் கேட்கவேண்டும்? நமக்கோ இவனைக்கொல்லும்படி மகாராஜா உத்திரவு இருக்கிறது. உத்திரவுக்கு நாம் கீழ்ப்படிய வேண்டியது அவசியந்தானே?

இரண்.—எனக்கு இவனைக்கொல்வதற்கு மனம் வரவில்லை வேண்டுமானால் நீயே கொல்லு.

முதற்.—இவனைக்கொல்லாமற்போனால் நமது உயிர் போய்விடும். ஜாக்கிரதையாய்ப் பிழை.

இரண்.—ஒன்றை நினைத்தால் மற்றொன்றுக்குப் பொருந்தவில்லை. என்ன செய்கிறது? எல்லாம் நீதான் சொல்லுகிறபடி செய்துதீரவேண்டியதுதானே.—(பார்த்து:) இதோ இவன் விழித்துக்கொள்ளுகிறான்.

(ராயபாலன் விழித்துக்கொள்ளல்.)

ராய.—நீங்கள் யார்? ஏன் இங்கே வந்தீர்கள்? உங்களைப் பார்க்கையில் யமதூதர்களைப்போலிருக்கிறதே.

முதற்.—நாங்கள் யமதூதர்களின் வேலைக்காகத்தான் வந்திருக்கிறோம்; ஆனால் யமனுடைய தூதரல்ல; மகாராஜாவின் தூதர்கள் நாம்.

ராய.—ஏன் என்னைக் கொலை செய்யப்போகிறீர்கள்? நான் என்ன தப்பிதம் பண்ணினேன்?

முதற்.—அதெல்லாம் எனக்கென்னதெரியும்? இதோ உன்னைக்கொல்லும்படி உத்திரவிருக்கிறது.

(கடிதத்தைக்காட்டல்.)

ராய.—என்னையேன் கொல்லுகிறீர்கள்? நான் உங்கள் இருவருக்குத் தீங்கு [illegible] கொடுக்கவி

தத்.—புகழ் நிலைபெற்றது தான்; ஆனல் மாநகர்வாழ்வின் அந்தியபயன் வீடடைவதுதான். அறம், பொருள், இன்பம் எல்லாம் வீட்டுக்குப் போகும் மார்க்கங்கள்; ஆதலால் அரசனே நீர் மோக்ஷமடையும் மார்க்கத்தைத் தேடவேண்டும்.

வீர.—நல்லது; அதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்?

தத்.—சிவபெருமானின் சடாமுடியினின்று வரும் மகோத்தமமான பரிசுத்த கங்காநதியில் ஸ்நாநம் செய்து புண்ணியக்ஷேத்திரங்களை யெல்லாம் தரிசித்துவந்தால் பாவம் தீரும்.

வீர.—நான் பாவம் கணக்கில்லாமல் செய்துவிட்டேன். அவையெல்லாந்தீரும் வண்ணம் கங்கைமுதலான நதிகளிலாடியும், தலங்களைச் சேவித்தும், தானம் பல புரிந்தும் வருவேன். நல்லசமயத்தில் என்னை நல்வழிப்படுத்திய பெரியவராகிய தங்களுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்.

தத்.—என்னைப் போன்ற துறவிகளுக்குக் கைம்மாறு எதற்காக? நீர் நன்மையடைவதே கைம்மாறு போலாகும். நான் போய்வருகிறேன்.

வீர.—அப்படியே. அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்.

(போதல்).

இரண்டாங் களம்.

ஜெயபூர் அரண்மனை.

(அமரஸிம்மனும் கமலாவதியும் வருதல்.)

அமரஸிம்மன்.—என்ன, ஒரு மாதகாலமாய் நமது அண்ணனிடமிருந்து ஒரு சேதியும் வரவில்லையே! எங்கேயாவது வனங்களுக்குப் போயிருக்கிறாரோ, என்னவோ, தெரியவில்லை.

கமலாவதி.—ஊர்களுக்குப் போயிருந்தால்தானென்ன? அவ்வவ்விடங்களிலிருந்தேனும்சங்கதியனுப்பலாமே; எங்கேயாவது தேசாந்தரம் போய்விட்டாரோ?

அம—ஒருவேளை ராஜ்ய விஷயமாய் மகாராஜாவால் வெளியில் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறாரோ, என்னவோ, அதுவும் தெரியவில்லை.

கம.—உயிருடன்தான் இருக்கிறாரென்பது என்ன நிச்சயம்? ஒருவேளை கொல்—

அம.—அப்படியிருக்காது; பயப்படாதே. (ஒரு சேவகன் வருதல். அவனைப் பார்த்து) ஏன், என்னவிசேஷம்?

சேவகன்.—ஐயா! பிரதாபநகரத்தினின்றும் ஓர் தூதுவன் வந்து தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று வாயிலில் காத்திருக்கிறான்.

அம—கம.—வரச்சொல்லு; வரச்சொல்லு

(சேவகன் போதல்).

அம.—நல்லசமயத்தில்தான் வந்தான். ஏதாவது சமாசாரம் நமது அண்ணன் அனுப்பியிருப்பார்.

கம.—இதோ வந்துவிட்டான். (தூதன் வருதல்).

அம.—வா, என்னசங்கதி ஊரில்? எல்லாரும் சௌக்கியந்தானே?

தூதன்.—ஐயனே! நமஸ்காரம். எல்லோரும் நகரத்தில் சௌக்கியமாக விருக்கிறார்கள். மகாராஜா அவர்கள் காசியாத்திரை போகிறதாக விருக்கிறார்; ஆகையால் தங்களை உடனே கூட்டிவரச்சொன்னார்; மகாராஜா ஊரில் இல்லாதபோது ராஜ்யபாரம் தாங்கள் தாம் செய்யவேண்டுமாம்.

அம.—நமது சின்னண்ணன் எங்கேயாவது போயிருக்கிறாரோ? அவரிடத்திலிருந்து அநேக நாளாய்ச் சமாசாரம் ஒன்றும் வரவேயில்லையே.

தூதன்.—ஐயமனே! தங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதுபோன்றுள்ளது. அவர்—அவர்——

கம.—என்னமென்று விழுங்குகிறாய்? சொல்லேன், சீக்கிரம். அவருக்கென்ன?

தூதன்.—சொல்லுவதற்கு நாவெழவில்லையே, அம்மணி.—அவர்—

கம.—என்ன, இறந்துபோய்விட்டாரா?

தூதன்.—ஆமாம், அம்மணி.

கம.—ஐயோ, ஐயோ! பாவி! போய்விட்டாரா?

அம.—எப்படி யிறந்துபோனார்? என்ன வியாதி? எத்தனை நாளாயிற்று?

தூதன்.—ஐயமனே! எமிதா மகாராஜா அவர்களை விஷமிட்டுக்கொல்வதாக ஏற்பாடு செய்திருந்தாராம்; அவ்விஷயம் தெரிந்ததும், மகாராஜா, ராயவலியமரைக் கொலை செய்துவிட உத்தரவு கொடுத்துவிட்டார்கள். அவர் போய் இன்றைக்கு இருபத்தெட்டு நாளாகின்றது.

கம.—பாவி! இவனு கொலைகாரனாக ஏற்பட்டான்? அண்ணா! அண்ணா! உம்மை இனி எப்போது பார்ப்பேன்.

(அழுதல்).

அம.—அம்மா! அழாதே. அவர் இவ்வளவு நாள்தான் பூமியில் இருக்க பாக்கியம் செய்திருந்தார். (தூதனை நோக்கி) நீ போகலாம். நான் இன்னும் இரண்டு தினத்தில் புறப்பட்டு வருகிறேனென்று மகாராஜாவிடம் சொல்லு.

(தூதன் போதல்).

கம.—எனக்கு முன்னமேயே தெரியும், இவ்வாறு ஆகுமென்று. நீ போகவேண்டாம்; உனக்கும் அம்மாதிரியான கதியாய்விடும்.

அம.—அப்படியன்று. குற்றமில்லாமற்போனால் மகாராஜா கண்டிப்பாரா? நான் போகவேண்டியது அவசியம்.

நீ அதிகமாய்த் துக்கித்துக்கொண்டு விசாரப்படாதே. தைரியமாகவிரு.

கம.—என்ன தைரியம்? பிறந்த சில நாளிலேயே அன்னையை யிழந்து ஆதரிப்பாரின்றியிருக்க நாளெல்லாம் என்னைத்தேற்றினவர் அவரல்லவா? அவர் இறந்துவிட்டாரென்றால் எனக்குத் துக்கமாகவிருக்காதா?

அம.—போனதுபோகட்டும்; நீ விசாரப்படுவதினால் அவர் எழுந்து வரப்போகிறாரா? என்னமோ, அவர் தலைவிதிப்படி அப்படியிருந்தது. நான் போய்வருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நான் வரட்டுமா?

கம.—பெரியண்ணன் காசியாத்திரைக்குப் போய்த்திரும்பும்போது இங்கே வந்துவிட்டுப் போகவேணுமென்று நான் அதிகாரமாகச் சொன்னதாகச் சொல்லு. அவர் வருவதற்கு நான் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்துவைக்கிறேன். நீ போ (அமாவாசையன் போதல்) (கமலாவதி தனிமையில்) என்னுயிர்போன்ற அண்ணனைக் கொன்றுவிட்டானே: அந்தப் பழிக்குப்பழி வாங்கிவிடுகிறேன். விஷத்தினாலேயே யிவனைக் கொன்றுவிடுகிறேன். என்னைவிட்டு எப்படித்தப்புவான்; பார்ப்போம். யாரங்கே (கூப்பிடல், ஒரு சேவகன் வருதல்) நீ போய் அரண்மனைத் தையற்காரனைக் கூப்பிட்டுவா. (சேவகன் போதல்) விலையுயர்ந்த உடையொன்று செய்யச் சொல்லி அதின் உட்புறமுழுவதினும் விஷத்தைத் தடவிக்கொடுத்துவிடுகிறேன். அதையுடுத்ததும் இறந்துபோய் விடட்டும். என் அண்ணனைக் கொன்ற பழிக்கு இது தான் பதில் பழி. அவனைக்கொல்லாமல் விடுவதில்லை. இச்சங்கதியொருவருக்கும் தெரியாமல் ரகசியமாயிருக்கவேண்டும்: என் புருஷனுக்குத் தெரிந்தால் என்

னையே கொன்றுவிடுவார். நாழிகையும் ஆய்விட்டது; போகிறேன்.

(போதல்).

மூன்றாங் களம்.

பிரயாகை.

(வீரமதேவனும் ரேணுகாதேவியும் வருதல்.)

ரேணு.—நாதா! இன்னும் எந்தெந்த க்ஷேத்திரங்களுக்குப் போவதாகவிருக்கிறீர்கள். காசி, கயை, அயோத்தி, மதுரை, பதரி, நைமிச முதலிய க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்தாய்விட்டதே. இங்கு வந்துகூட நெடுநாளாய்விட்டதே. தங்களை தேசத்துக்குப் போகலாமா?

வீர.—நாட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு ஒரு வருஷத்துக்குமேலாகிவிட்டதல்லவா? அரசு எவ்வாறாயிற்றோ, தெரியவில்லை. இனித் தாமதிக்க நேரமில்லை. நமது தங்கை காலையில் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டபடி ஜெயபுரியில் சிலநாள் தங்கிவிட்டு ஊருக்குப்போகவேண்டியதுதான்.

ரேணு.—பிரபுவே! நான் ஒன்று வேண்டிக்கொள்ளட்டுமா?

வீர.—என்ன கேட்கிறாய்?

ரேணு.—பிரபுவே! சவுகரியப்பட்டால் அவந்திபுரத்துக்கும் போய் வயது சென்ற என் பிதாவையும் பார்த்துவிட்டு வரலாமென்று தோன்றுகின்றது. தங்கள் இஷ்டம் எப்படியோ தெரியவில்லை.

வீர.—இப்போது சாவகாசமில்லையென்று சொன்னேனே. ஜெயபுரியிலிருந்து நேராக பிரதாபநகரம் போய்ச்சிலநாளிருந்துவிட்டு, மறுபடியும் பிரயாணம் புறப்பட்டுவிடலாம்; அப்போது அவசியம் அவந்திபுரத்துக்குப் போவோம். ராஜ்ய தொந்தரையைக்காட்டிலும் இ

மாத் தேசசஞ்சாரம் செய்வது இன்பமாகவிருக்கிறது. நாம் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் இவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுவிடுவோம். ஜெயபூருக்கும் சொல்லியனுப்பவேண்டும்.

ரேணு.—என் விருப்பத்தை இப்போது நிறைவேற்றிக் கொள்ளவேண்டுமென்றிருந்தேன். தங்கள் சித்தம் வேறாகவிருக்கிறது. மறுத்துச் சொல்லவில்லை.

வீர.—எல்லாம் தெரிந்த நீயே இப்படி வருத்தப்படுகிறாயே! ஊருக்குப் போனதும் உன் கருத்தை முற்றுப் பெறவைக்கிறேன்.

ரேணு.—ஊருக்குப் போனபிறகு என் கருத்து முற்றுப் பெறுமென்று தோன்றுகின்றது. எல்லாம் தெய்வத்தின் செயலின்படியே நடக்கும். அவனையன்றியோர் அணுவும் அசையாது.

வீர.—நல்லது, நாளைய தினம் மாகசுத்த பௌர்ணமி. கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினால் அனந்தகோடி புண்ணியம் லபிக்கும். பிற்பாடு போஜித்துக் கொள்ளுவோம், மற்றவையங்கனே.

(இருவரும் போதல்.)

நான்காம் களம்.

ஜெயபூர்

(தெருவில் ஜனங்கள் பேசி வருதல்).

முதலாவதவன்.—எதற்காக நகரலங்கரிக்கின்றனர்?

மூன்றாவதவன்.—பிரதாப நகரத்தரசன் வீரசேனர் வருகிறாராம்; அதற்காகத்தான்.

இரண்டாவதவன்.—அவர் நமது மகாராணியின் தமையனல்லவோ?

மூன்று.—ஆமாம். இங்கேயே ஒரு மாதம்இருப்பார் போல் தோன்றுகின்றது.

நான்கா.—நமக்கெல்லாம் நல்ல சாப்பாடுகிடைக்கும்.

முதலா.—பற்பல வேடிக்கைகளும் பார்க்கலாம்.

இரண்.—அவர் எங்கே தங்கப்போகிறார்?

மூன்று.—மகாபீவிலாஸ் ஆரண்மனையில் தான்; அதுதானே மகாராணியின் அந்தப்புரத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ளது. அந்த ஆரண்மனை எவ்வளவு விநோதமாகச் சிங்காரிக்கப்பட்டிருக்கிறது, தெரியுமா? பார்க்கப் பதினாயிரங்கண்கள் வேண்டும்.

முதலா.—முத்துப்பந்தல் போட்டிருக்கிறதாமே?

மூன்று.—முத்துப்பந்தல் மாத்திரமா? எவ்வளவு விநோதம்! சொல்லிமுடியாது. வருகிறவருக்கென்று எத்தனை சாமான்கள் வைத்திருக்கின்றன தெரியுமா? அருமை வேலைப்பாடுள்ள தந்தப்பெட்டிகள், தந்தப் பல்லக்குகள், மயில் விசிறி, பீலிக்குடை, இன்னும் என்னென்னவோ வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

நான்கா.—நாமெல்லோரும் இப்போது பார்க்கலாமோ?

மூன்று.—பார்க்கலாம்; நேற்றோடு அதன் சிங்காரம் முற்றுப்பெற்றுவிட்டது. இன்று முதல் மூன்று நாளைக்கு நகரத்து ஜனங்கள் யாவரும் பார்க்கலாமென்று மகாராஜா உத்திரவிட்டிருக்கின்றனராம்.

முதலா.—என்றைக்கு வருகிறாரோ?

மூன்று.—இன்றையதினம் திங்கட்கிழமையல்லவா? வெள்ளிக்கிழமை சாயந்தரம் வருகிறாராம்.

நான்கா.—நாம் போய் ஆரண்மனை வேடிக்கையைப் பார்த்துவிட்டு வருவோமே.

எல்லோரும்.—ஆமாம்; போவோம்.

(எல்லோரும் போதல்.)

ஐந்தாங் களம்.

ஜெயபூர், லக்ஷ்மிவிலாஸ் அரண்மனை.

(வீரமாதேவன், ரேணுகாதேவி, கமலாவதி வருதல்.)

வீர.—கமலம் நான் வந்து ஒரு மாதமாகப்போகின்றதே. முன்னமேயே ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்று கேட்டதற்கு, பிறகு ஆகட்டும் என்றாயே.

கம.—என்ன, அண்ணா! எப்போது வந்தாலும் ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்கிறீர்களே? இங்கே யிருப்பது முள்ளின்மேலிருப்பதுபோன்றுள்ளதோ, உமக்கு?

ரேணு.—அப்படியா அதற்குப் பொருள் கொள்கிறது? எத்தனை நாள்தான் பிறர் வீட்டிலிருப்பதென்று சொல்லுகிறார்கள் போலும்.

கம.—இது பிறர் வீடா? என் வீடாகவிருந்தாலென்ன அவர் வீடாகவேயிருந்தாலென்ன? நான் பிறந்தகத்துக்கு வந்தால் ஆறுமாதம் ஒரு வருஷம் இருப்பதில்லையா?

வீர.—அதற்கும் இதற்குமா ஒப்புமை சொல்கிறது? குழந்தை அமரஸிம்மன் அறியாத சிறுவன். ராஜ்யம் காடுமாறாய்ப் போய்விடும். நான் போகவேண்டியது அவசியந்தான்

கம.—இன்னும் பத்துநாள் இருந்துவிட்டுப் போங்கள்.

வீர.—பத்து நாளா? முடியவே முடியாது. நாளைக்கே புறப்படவேண்டும்.

கம.—நீர் வேண்டுமானால் போம். ரேணுகைமாத்திரம் இங்கே யின்னும் சிலநாளிருந்துவிட்டு வரட்டும்.

ரேணு.—அவரைவிட்டுப் பிரிந்து ஒரு க்ஷணம் கூடவிருக்க முடியாது. அது தர்மமன்று; நியாயமுமன்று.

கம.—போகட்டும்; நீங்கள் இருவரும் பிடிவாதமாய்ச் சொல்லுகிறபடியால், இன்னும் ஒருவாரமிருந்துவிட்டுப் போங்கள்.

வீர.—என்ன சொன்னாலும் கேட்க மாட்டேனென்கின்றாயே. நாளைக்கே புறப்பட்டுவிடவேண்டும்.

கம.—உங்களுக்கென்று அநேகம் வஸ்துக்கள் கொண்டுவரும்படி சொல்லியனுப்பியிருக்கிறேன். பாதி வந்துவிட்டன. இன்னும் பாதி வரவில்லை. வந்தவுடன் புறப்படலாம்.

வீர.—வாராமலே யிருந்துவிட்டால் நாங்கள் ஊருக்குப் போகாமலே யிருந்துவிடுகிறதா?

கம.—அப்படியில்லை. நாளைக்கே எல்லாம் வந்துவிடும். வந்தவுடன் புறப்படலாம். உங்களுக்குப் பட்டாலும் ஜரிகையாலும் ஒரு மேலங்கவஸ்திரம் ஒன்று செய்யச் சொல்லியிருக்கிறேன். அது வரவில்லை. வந்ததும் புறப்பட்டுவிடலாம்.

வீர.—நீ இஷ்டமாகக் கொடுத்திருக்கும் சாமான்கள் எல்லாம் கொண்டுபோவதற்கே அநேகம் வண்டிகள் வேண்டியிருக்குமே: தந்தப்பெட்டிகள், காசிமீர்ச்சால்வைகள், பொன் வெள்ளித்தடிகள், விலையுயர்ந்த ஆபரணங்கள், பட்டுவஸ்திரங்கள், படங்கள் முதலானவைகள் போதாவா? நீ என்ன சொன்னாலும் கேட்கமாட்டேன். நாளைக் காலையில் புறப்படவேண்டியதுதான்.

கம.—அப்படியானால் நான் என்ன செய்கிறது? அதற்குள் வஸ்திரம் வந்துவிட்டால் நலம்; அருமையானவேலைப்பாடுள்ளதாகையால் என்முன்பாகவே உடுத்துக்கொண்டிருப்பதை நான் பார்க்கவிரும்புகிறேன்.

வீர.—வந்தால்வரட்டும்; வராதேபோனால், நான் போனபிறகு எனக்கு அனுப்பிவிடு. தயவுசெய்து நான் புறப்படுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய். நானும் போய் என் தமையனிடத்தில் கலந்து வார்த்தை சொல்லிவருகிறேன்.

(இருவரும் போதல்)

அங்கம் 5.

முதலாவது களம்.

பிரதாபசுகாத்தானின் மனை தர்பார் மண்டபம்.

(வீரமாதேவன், அமரஸிம்மன், ராமஸிம்மதேவன், பிருதிவிஸிம்மன் முதலியோர் பரிவாரங்களுடன் வருதல்).

வீரமாதேவன்.—நாம் தீர்த்தயாத்திரைபோய்ச் சுகமாய்த் திரும்பிவந்ததற்காகக் கோயில்களில் பிரார்த்தனைகள் நடக்கட்டும்.

பிருதிவிஸிம்மன்.—மகாராஜ்! அப்படியே ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன்.

வீர.—நல்லது; நாம் வெளியே போயிருக்கையில் நமது தம்பி அமரஸிம்மன் செவ்வையாய் அரசுபுரிந்தனரல்லவா?

பிரு.—மகாராஜ்! அவரை வைத்துக்கொண்டு சொல்வது முகஸ்துதியென்றெண்ணுவார்; உண்மையிலேயே தங்களைப்போலவே அரசு புரிந்தனர். ஒரு விதமான குறையுமில்லை.

வீர.—ரொம்பவும் சந்தோஷம்; அவ்வாறுதான் இருக்க வேண்டுமென்பது எனது விருப்பமும்; நான் இனியும் புண்ணியக்ஷேத்திர தரிசனத்துக்காகப் புறப்படவாவென்றிருந்ததற்கு இது நல்ல சகுனமாகின்றது. ஆகலால் அவரே இனி ராஜ்யபாரம் புரியட்டும்.

அமரஸிம்மன்.—அண்ணா! குருவியின் தலையில் பனங்காயைத் தூக்கிவைத்ததுபோல, வயதிலும், அநுபவத்திலும் இளையவனை என்மீது பெருஞ்சுமையாகிய ராஜ்யத்தை ஏற்றிவைத்துவிட்டீர்கள். பிருதிவிஸிம்மனும் ராமஸிம்மதேவனும் இல்லாமலிருந்தால் நான்

பட்டிருக்கக்கூடிய கஷ்டம் கொஞ்சநெஞ்சமாகவிருக்காது. எல்லாம் அவர்கள் உதவியால் தான் நடந்தது.

வீர.—அவர்களுக்கு என் முழு நன்றியையும் செலுத்துகிறேன்: அவர்களிருக்கையில் உனக்கேன் கவலை? நான் மறுபடியும் தெக்ஷிண பிரதேசங்களுக்குப் போவதாகவிருக்கிறேன்.

அம.—அண்ணா! தாங்கள் எவ்விதம் சொல்லுகிறீர்களோ அவ்விதமே நடக்கச் சித்தமாகவிருக்கிறேன்.

வீர.—நல்லது; அதைப்பற்றி பிறகு சிந்திப்போம்: நமது தங்கை கமலாவதி நமக்குக்கொடுத்திருக்கும் வரிசைகளை நம் நாட்டு ஜனங்கள் காணும்படி இங்கு எடுத்துப்பரப்பச் சொல்லு.

(அமரஸிம்மன் போதல்.)

பிரு.—மகாராஜ்! தாங்கள் வெளியே போயிருந்தபோது, ராயஸிம்மர் இறந்ததைப்பற்றி நாலைந்து பேர் கலகஞ்செய்தனர். அவர்களையெல்லாம் அமரஸிம்மர் சிறையிலடைத்துவிட்டனர்.

வீர.—சந்தோஷம்; அவன் செய்த காரியங்களையெல்லாம் சொல்லும், கேட்போம்.

பிரு.—பிரதான நகரத்தில் தர்ம வைத்தியசாலைகள் நான்கு ஏற்படுத்தினர்; நாட்டுக்குடிகள் சமாசாரங்களை எளிதில் அனுப்பித் தெரிந்துகொள்வதற்காக அஞ்சல்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்.

நரஸிம்மதேவன்.—நமது நாட்டிலுள்ள கோட்டைகளையெல்லாம் பலப்படுத்திவிட்டார். குதிரைப்பட்டாளங்களை விருத்தியாக்கினார். குடிகளை வருத்தாமலேயே வரும்படியை அதிகரித்துவிட்டார்.

பிரு.—நியாயம் சொல்லுவதில் அவருக்கு இணையில்லையென்று பெயர் பெற்றுக்கொண்டார்.

வீர.—அப்படியானால், நீங்கள் சொல்வதைக்கேட்டால், என்னைக் காட்டிலும் அவன் செம்மையாய் ஆண்டனன்போல் தோன்றுகின்றது. எனக்கு அப்படிப் பட்ட தம்பியிருப்பது மேலான கவுரவமாகின்றது. இனிமேல் அவனுக்கே நாடறிய முடிசூட்டிவிட்டு நான் தேசசஞ்சாரம் செய்யப்போகிறேன்.

பிரு.—மகாராஜ! அப்படி எங்களைக் கைவிடக்கூடாது; இருவரும் இருக்கவேண்டும். கைவிடாமல் காத்தளிப்பது தங்கள் கடமையல்லவா? இரண்டு கன்றினுக்கிரங்கும் ஒரு பசுவைப்போல் எங்களைச் செய்துவிடக்கூடாது.

வீர.—எனக்கோ ராஜ்யத்தில் பிரியமில்லை; புண்ணிய க்ஷேத்திரதரிசனத்திலும் தீர்த்தஸ்நானத்திலும் மனம் மேலாகின்றது. ஆதலால் நான் சொன்னேன்.— இதோ வந்துவிட்டான்.

(அமரஸிம்மன் வருதல்).

அம.—அண்ணா! எல்லாப்பொருள்களும் வந்துவிட்டன.

வீர.—நல்லது; சபையில் அழகாய்ப்பரப்பிவைக்கச் சொல்லு. (சேவகர்கள் பரப்பிவைத்தல்.) அந்தத் தங்கப் பெட்டி விசாகபட்டணத்தில் செய்ததாம். எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது பாருங்கள்: ஒரு பக்கத்தில் மகா விஷ்ணுவின் தசாவதாரங்கள், மற்றொரு பக்கத்தில் சிவபிரானின் திருவிளையாடல்கள்: காட்சி யாவும் பார்க்கத்தக்கனவாயேயுள்ளன. இந்தச் சிமிழைப்பாருங்கள். ஒரு பெட்டிக்குள் அடங்கியபோலிருக்கிறது பார். உனக்கு ஒரு அற்புத வேலைப்பாடொன்று தெரிந்ததோ, காளாஞ்சி. அது என்னே? தாம்பூலப்பெட்டிக் கொழுந்தாய் வந்ததா தான் அது வந்ததா. பட்டுவை ஒரு ஆள் வரச்

கொடுத்தனுப்பினான். அதை அப்படியே வாங்கிக் கைப்பெட்டிக்குள் வைத்துவிட்டோம்: அதை யெடுத்துவரச்சொல்லு. (ஒரு சேவகன் ஓடிப்போய் துகிலுடன் திரும்பி வருதல்).

பிரு.—(துகிலைக் கையில் வாங்கி) மகாராஜ்! அருமையான வேலைப்பாடுள்ளதாகவேயிருக்கிறது; ஆனால் ஒருவிதமான துர்கந்தமுண்டாகின்றது.

வீர.—பெட்டிக்குள் வைத்திருந்ததினால் அக்கெட்டவாசனை யுண்டாகலாம்.

பிரு.—மகாராஜ்! இல்லை; இந்தப்பளபளப்பையும் துர்கந்தத்தையும் பார்த்தால் வெகு சந்தேகமாகவிருக்கிறது.

வீர.—வெகுநாளாகச் சிரமப்பட்டுச் சம்பாதித்துப் பிரியமுடன் கொடுத்த துகிலில் சந்தேகமா! இங்கே கொடு; அதைநானே தரித்துக்கொள்ளுவேன்.

பிரு.—மகாராஜ்! இதைப்பரிசோதனை செய்தபிறகு தரித்துக்கொள்ளலாம். அரண்மனை வைத்தியரைக் கூப்பிடச்சொல்லுங்கள்.

(ஒரு சேவகன் போதல்).

வீர.—நான் சொல்வதைக்கேளும்: இதில் ஒன்றும் சந்தேகத்துக்கு இடமிராது. இங்கே கொடும். (கையில் வாங்கிப் போர்த்துக்கொள்ளுதல்). அழகாக விருக்கிறது. அக்கண்ணாடியில் உருவம் எவ்வளவு மேன்மையாக விளங்குகிறது, பாருங்கள்.

அம.—அண்ணா! இவைகளை யெல்லாம் எடுத்துப்போகச் சொல்லட்டுமா?

வீர.—எடுத்துப்போகலாம். இன்றையதினம் நாம் இந்த வுடை போட்டே போய் விசாரிப்போம்.

(சேவகர்கள் வரிசைப்பொருள்களைப் பத்திரமாய் எடுத்துப்போதல்).

பிரு.—மகாராஜ்! என்ன முகத்தில் அதிகமாக வியர்வை யுண்டாகின்றதே ?

அம.—முகம் வாட்டமடைகின்றதே.

பிரு.—உடம்பு நடுக்கமுறுகிறாற்போலுள்ளதே.

வீர —பேச முடியவில்லை; உடம்பெல்லாம் எரிகின்றது. மயக்கம் வருகின்றது.

பிரு —மேலாடையின் வேகம்போன்றுள்ளது; அதை யெடுத்துவிடுகிறேன்.

(எடுக்கப் போதல்).

வீர.—இல்லை. இல்லை; தாகம்—எரிச்சல்—அமரஸிம்மா! பேச—

(மயங்கிச் சிங்காதனத்தில் சாருதல்.)

பிரு.—வைத்தியர் வருகிறாரா, பாருங்கள்.

(சேவகர் இருவர் போதல்.)

முகத்தில் கொஞ்சம் தண்ணீரைத் தெளியுங்கள்.

(சேவகன் ஒருவன் முகத்தில் நீரைத்தெளித்தல். அரசன் கண்ணை விழித்துப்பார்த்தல்.)

வீர.—ஏதோ மோசம்தான் போல் தோன்றுகிறது. கண்ணை மறைக்கின்றது: மார்படைக்கின்றது. எரிச்சல் தேகமெல்லாம் உண்டாகின்றது. ஐயோ! தம்பி—மோசம்!—கமலாவதி—செய்து—

(சோர்ந்து விழுல்).

அம —ஜமேதார்! எல்லோரையும் வெளியிலனுப்பிவிடு.

(ஜனங்களெல்லோரும் திடுக்கிட்டுப்போதல்).

(வைத்தியர் வருதல்).

பிரு —வைத்தியரே, மகாராஜாவுக்கு உடம்பு எப்படியிருக்கிறது, பாருங்கள்.

வைத்தியர்.—(கிட்டப்போய்க் கையைப்பிடித்துப்பார்த்து)—இதென்ன விபரீதம்; நாடி ஓடவில்லையே! (தாழ்ந்த குரலில்) மூச்சடங்கிவிட்டதே.

பிரு.—இந்த மேல் வஸ்திரத்தைப் பாரும். (அரசன் போர்த்திருந்த வஸ்திரத்தை யெடுத்துக்கொடுத்தல்.)

வைத்தியர்.—(கையில் வாங்கிக்கசக்கி முகர்ந்துபார்த்து) ஐயோ யார் செய்த வேலையிது? விஷத்தைத்தடவிவைத்திருக்கின்றனரே!

(கீழே போடல்).

பிரு.—நான் முன்பே அப்படித்தான் சந்தேகித்தேன்.

அம.—கமலாவதிதான் இப்படிச் செய்திருப்பாள். உடையை அவர் இருக்கும்போதே கொடாமல், அவர் ஊருக்குப்புறப்பட்டு வந்ததும் கொடுத்ததே அவள் துரோக சிந்தனையைக் காட்டுகின்றது. ஐயோ! அண்ணா! ஊரிலிருந்துவந்து இரண்டு நாள்கள்கூட ஆகவில்லையே!

நர.—உடனே ஜெயபூருக்குத் தூதனுப்பி, சங்கதியை விசாரிக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

பிரு.—அதுதான் சரி, இப்போது மேல் ஆகவேண்டியவைகளை யோசிப்போம். புரோகிதரை வரவழைத்து ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

(போதல்).

நர.—பிரபுவே! நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள்; நான் போய் வந்துவிடுகிறேன்.

(போதல்).

அம.—ஐயோ! அண்ணா! அகாலமிருத்யூ வந்துவிட்டானே! பிரியமாக நடிப்பவள்போல நடித்துக் கொன்றுவிட்டாளே, பாவி கமலாவதி. அண்ணா! அண்ணா! என்றினியும்மைக்காண்பேன்! உம்முடைய வீரமும்தீரமும் யாருக்குவரும்! அண்ணா! அண்ணா!

(அரற்றுதல்) (திரைவீழ்தல்).

இரண்டாங் களம்.

ஜெயபூர்.

தெருவீதி; நாலைந்துபேர் வருதல்.

முதலாவதவன்.—என்ன அரண்மனையெல்லாம் அமளியாகவிருக்கிறது?

மூன்று.—உனக்குத் தெரியாதா? பிரதாபசிங்கரத்து வீரமாதேவனை நமது ராணி விஷமிட்டுக் கொன்றுவிட்டாளாம்.

இரண்.—முன்பு இங்கே வந்திருந்தாரே, அவரையா?

முதலா.—இவ்விடத்தை விட்டுப்போய் இன்னும் பத்து நாள் கூட ஆகவில்லையே.

நான்கா.—எப்படிக்கொன்றாள்?

மூன்று.—ஒரு வேஷ்டியில் விஷத்தைத் தடவிக்கொடுத்தாளாம். அதையவர் உடுத்துக்கொண்டதும் இறந்து போய்விட்டாராம்.

இரண்.—இந்த சமாசாரம் எப்படித் தெரிந்தது?

மூன்று.—அங்கேயிருந்து தூதன் வந்திருக்கிறான்: அதை விசாரித்தார்கள். குற்றம் ருசுவானபடியால் ராணியை நெருப்புக்குழியில் தள்ளிவிடப்போகிறார்கள்.

இரண்.—எவ்விடத்தில்?

மூன்று.—அரண்மனை மைதானத்தில் ஓர் பெரிய குழி வெட்டியிருக்கிறது; அதில் விறகும் கட்டையும் கொண்டு வந்து அடுக்கியிருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் சாயந்தரம் அக்குழியில் நெருப்பை மூட்டி, எரிந்துகொண்டிருக்கையில் அவளைத் தள்ளிவிடப்போகிறார்கள்.

முதலா.—நாமெல்லோரும் போகலாமா?

மூன்று.—நாமெல்லோரும் பார்ப்பதற்காகத்தான் வெளியில் குழிவெட்டினார்கள்.

இரண்.—மகாராஜா சம்மதித்தாரா?

மூன்று.—பிரதாபசந்தரத்தரசனுடைய சம்மந்தத்தினுல் தமக்கு கவுரவமுண்டென்று எண்ணிக்கொண்டு அவர் இருக்க, இந்தப் பிசாசு இப்படிச்செய்துவிட்டது.

நான்கா.—இவளுக்கு இதுவும்போதாது. கண்டதுண்டமாய் வெட்டி நெருப்பில் போடவேண்டும்.

இரண்.—இதநகுத்தாளு இவ்வளவுதூரம் வருந்தி அழைந்துவந்து பெரியவிருந்து செய்தாள்.

மூன்று.—பெரிய ராக்ஷஸி என்றால் இவள்தான்.

முதலா.—ராக்ஷஸிகளிலேயும் கொலேபாதகி. இவளை நன்றாய்க்கொல்லலாம்.

நான்கா.—அவர் எவ்வளவு நல்லவர்: அவரைக்கொன்றுவிட்டாளே.

இரண்.—நன்றாய்க் கொல்லவேண்டும் இவளை. நாம் எல்லோரும் வேடிக்கைபார்க்கப் போவோம்.

(எல்லோரும் போதல்)

முற்றிற்று

